

КРИСТИНА ЛОРЕН

КРАСИВА КУЧКА

Част 1 от „Красив негодник“

Превод от английски: Гергана Дечева, 2015

chitanka.info

ЕДНО

Майка ми винаги казваше, че трябва да си намеря жена, която да не ми отстъпва по нищо.

— Не си позволявай да се влюбиш в някоя, която ще постави интересите и капризите си на първо място. Намери и обичай онази жена, която може да живее смело и безкомпромисно като теб. Намери жената, която ще те накара да искаш да бъдеш по-добър човек.

Така и направих. Няма спор, намерих жена, която наистина не ми отстъпваше по нищо. И какво стана? Тя направи живота ми истински ад. И живее, за да издевателства върху мен. Жената с голяма уста. Уста, която искам да залепя с тиксо... и в същото време да целувам.

Приятелката ми, моята бивша стажантка госпожица Клоуи Милс. Кучка, но красива кучка.

Е, поне по онова време, когато работеше за мен, беше такава. Така я виждах, когато бях кръгъл идиот и нямах грам мозък в главата си, за да разбера колко отчаяно съм влюбен в нея. Да, безспорно намерих жената, която ме кара да бъда по-добър човек. Да, влюбих се в жена, която марширува през живота без страх. Просто... стана така, че в един момент осъзнах, че виждам тази жена по две минути на ден. Това беше времето, което ми даваше — две минутки насаме.

Животът ми можеше да се обобщи с едно изречение: най-сетне се докопвам до момичето и после не мога да ѝ видя очите.

* * *

През последните два месеца се наложи да пътувам много. Търсехме офис за новия клон на „Райън Медия Груп“ в Ню Йорк. Клоуи винаги си оставаше в Чикаго и през уикендите... много приятели, празници, плаж и никога не ни беше достатъчно времето, за да сме заедно. Два дена да се видим с тоя-оня. От сутрин до късно след

полунощ. После едва се добирахме до нас, събличахме се със сетни сили и правехме тих, полузаспал уморен секс.

Истината е, че сексът, който с времето стана много по-интимен и по-необуздан ни позволяваше едва по няколко часа сън и като че никога не беше достатъчен. Имах опасенията, че с времето ще се успокои, че ще се превърне в някаква рутина. Но за щастие, това не се случи.

Бях в състояние на постоянно, перманентно незадоволено желание.

А понеделниците бяха най-непоносими. По време на събранията на компанията всеки божи понеделник виждах цялата работна седмица пред мен. Опъната като безкрайна прашна пътека. Без емоция, без Клоуи.

Точно се бях навел над принтера и чаках да изплюе някакъв документ, когато чух познатото ядно тракане на токовете ѝ. Сякаш Бог бе чул молбата ми и сега ми я пращаше — по тънка червена плетена пола и моряшко син пуловер. Токчетата на обувките ѝ не изглеждаха много безопасно средство за придвижване. Ставах за спалнята, но извън нея ми се стори доста рисковано да се ходи на такова високо и тънко нещо.

Когато излязох рано тази сутрин за проклетото събрание, единственото, което носеше на тялото си, беше един крехък и боязлив слънчев лъч от пробиващото към зората слънце.

Опитах се да прикрия доволната си усмивка. Не знам защо. Защо изобщо трябваше да си давам труда да прикривам каквото и да е, при положение че тя винаги разкодираше изражението ми, четеше ме като отворена книга.

— Виждам, че си открил магическата машина, която слага картинките от компютъра ти на лист хартия и буквите са мастилени — каза високо тя.

Пъхнах ръце в джобовете на панталона си, запремятах монетите през пръстите си и веднага усетих как адреналинът ми се стрелва във вените. И това само от шеговития ѝ тон и близостта ѝ.

— Всъщност я открих още на първия си работен ден в офиса. Просто не можех да пропусна да се насладя на божествената тишина, когато те карах да си вдигнеш задника от стола и да отидеш да ми копираш документите.

Тя тръгна към мен с широка, палава усмивка.

— Задник.

О, да, моля, донеси си задника, бейби. Десет минутки в копирната стаичка? Мога да ти оправя настроението за няколко минутки и после да те държи цял ден.

— Записан си за яко изпотпяване и усилен тренировка тази вечер — прошепна и без дори да поспре, без да намали ход, ме потупа по рамото, мина покрай мен и отпраши към залата, а аз замечтано гледах задника ѝ, който тя благоволи да подруса лекичко, преди да се скрие от погледа ми.

И после зачаках. Да се върне и да ме измъчва още малко.

Не се случи.

Това ли беше? Това ли е всичко? Потупване по рамото, малко вербална загревка за секс, какъвто не последва и едно поклащане на задника? Но тази вечер... първата ни седмица сами, без гости, без излизане, съвсем сами цялата нощ за първи път от седмици.

Бяхме влюбени от година и нещо. Не, по-отдавна, ако броим неясния период, преди да си го кажем, а онзи уикенд в Сан Диего беше може би най-дългото време, което прекарахме сами.

Въздъгнах и издърпах документа от копирната машина. Трябва ни ваканция. Почивка.

Върнах се в офиса, метнах документите на бюрото, седнах и се загледах в монитора, където се кипреше програмата ми за седмицата и за мое огромно учудване се оказа, че е почти празна. През цялата изминала седмица бях работил като откачен, почти денонощно, за да мога да се прибера в Чикаго при Клоуи и като се изключи „Пейрол“, които ме нагрябиха рано тази сутрин, програмата ми изведнъж се беше разчистила. Клоуи обаче беше доста заета на новата си позиция.

Липсваше ми. Липсваше ми, ако не я виждах всеки пет минути, което не беше проблем, когато ми беше асистентка. Липсваше ми да я командвам и да я правя луда. И ми липсваше как със същата агресивност и жар ме командваше и тя. За първи път от месеци имах време да седна в офиса си и буквално да бездействам. Затворих очи и моментално потънах, удавих се в стотици мисли.

Празните стаи в новия офис в Ню Йорк.

Перспективата за опаковане на целия багаж в къщата.

Крайно неприятната перспектива за разопаковането.

И любимата ми част: Клоуи, гола във всяка позната и непозната на човечеството поза за зачеване.

После се сетих за любимите ми мигове с Клоуи: утрото след презентацията ѝ. Атмосферата беше крайно нажежена и напрегната благодарение на факта, че и двамата си признахме, че това нашето вече не е чуване с омраза или „мразя те, чукай ме“, и тогава последва един от най-големите спорове, които някога сме имали.

Не я бях виждал толкова дълго! И после се появих на презентацията ѝ, за да я гледам как им го начуква. И точно това направи! Закова ги.

След това, въпреки всичко което си признахме в банята на залата, имахме да си казваме още толкова много неща. Фактът, че се сдобрихме, че се събрахме след тези кошмарни седмици все още беше нещо ново и за двамата ни. Никой не знаеше на каква почва е стъпил и какво ще стане с нас.

* * *

Когато излязохме от сградата, застанахме на тротоара и просто я гледах: очите ѝ, устните ѝ, шията ѝ, по която само преди минути бях оставил малки червени петънца. После тя вдигна пръст и потърка осмуканата си кожа и с този жест помогна на мозъка ми да се свърже с пениса ми, да му напомни, че е време да я заведе у дома и да я чукам, докато не продъним матрака.

Обаче не бях сигурен, че и двамата сме на това мнение. Клоуи изглеждаше сякаш всеки миг ще припадне. Разбира се! Едва ли бе спала през последните седемдесет и два часа, за да изпипва всеки детайл по презентацията. Едва ли бе и яла. Но как можех да я пусна в тях да се наспи? Не я бях виждал толкова дълго! Не, изключено. Ако кажеше, че иска да спи, щях да я заведе у нас и след като се уверя, че е вече при мен, щях да изчакам да се събуди, нали? Или можех да легна до нея, да съм сигурен, че наистина сме заедно и после докато спи... какво? Да галя косата ѝ?

Майчице, винаги ли съм бил такъв психопат?

Клоуи нагласи чантата с лаптопа на рамото си и с този жест ме върна в реалността. Но когато погледнах лицето ѝ, тя се беше

загледала някъде напред към реката. Просто гледаше в нищото.

— Добре ли си? — попитах, наведох глава и я погледнах в очите. Тя леко се сепна, сякаш я бях хванал да върши нещо нередно и кимна с глава.

— Да, добре съм. Емоциите ми дойдоха малко в повече.

— Леко си шокирана?

Изтощената ѝ усмивка затопли гърдите и стомаха ми, но когато облиза устните си, затоплянето за секунда се премести доста по-надолу.

— Бях толкова тъжна. Мислех си, че няма да те видя и днес. И тази сутрин минах пеша цялото разстояние от вашата сграда до тук и си мислех само едно — колко странно би било да направя това без теб, без Елиът, съвсем сама. И как никой от компанията няма да види презентацията ми. И после ти се появяваш, и разбира се, веднага ме изкарваш от кожата ми и след това ме караш да се смея...

Тук млъкна, наклони глава настрани и започна да изучава лицето ми.

— Презентацията беше точно такава, каквато исках да бъде. Но после предложението за работа и ти... И ми казваш, че ме обичаш... И си тук.

Тя протегна ръка и притисна длан върху гърдите ми. Знаех, че усеща бесния ми пулс, защото сърцето ми буквално се бе навряло между ребрата и се мъчеше да изскочи между тях.

— Сега адреналинът спада... и съм просто... — Тя свали ръката си от гърдите ми и бавно я прибра до тялото си. — Просто не съм сигурна за тази вечер... как ще тръгне.

Как щяло да тръгне!? Можех веднага да ѝ кажа как ще тръгне и как ще продължи.

Щяхме да говорим, докато се стъмни и после да се чукаме, докато изгрее слънцето. Прегърнах я през раменете.

Господи, няма по-блажено чувство от това да я докосваш!

— Остави аз да се погрижа за това. Сега да те закарам у дома. Но тя поклати глава и започна да се изплъзва от ръцете ми.

— Няма проблем. Ако трябва да се връщаш на работа, можем да...

— Не ставай смешна — възразих възмутено. — Почти четири е. Няма да се връщам на работа. Колата ми е тук и ти се качваш в нея.

Усмивката ѝ се изостри, лицето ѝ изведнъж стана напрегнато.

— Ето го Бенет Командира. Сега вече със сигурност няма да се кача в колата ти.

— Клоуи, не се шегувам. Нямам намерение да те изпускам от поглед до Коледа.

Тя присви очи към следобедното юнско слънце.

— Коледа? Това ми звучи като садо-мазо в мазето и никак не ми е по вкуса.

— Ако не си падаш по тези игрички, тая връзка може и да не проработи — казах на шега. Тя се засмя, но не отговори. Просто ме гледаше с тези красиви големи кафяви очи, без да мигне, а аз не можех да разбера какво иска да ми каже. Нямах никакъв опит в тези неща, чувствах се толкова бос, че започнах да се ядосвам на себе си. Едва успях да преглътна гнева. Сложих длани върху ханша ѝ и я целунах по устните.

— Да вървим. Няма мазета. Само ти и аз.

— Бенет...

Целунах я пак и не ѝ дадох възможност да довърши. Несъгласието ѝ ме успокои. Знам, че звучи парадоксално.

— В моята кола. Веднага.

— Сигурен ли си, че не искаш да чуеш какво имам да ти казвам?

— Абсолютно. Можеш да си говориш, колкото си искаш, след като сложи главата си между краката ти.

Клоуи кимна и тръгна... тоест буквално я дърпах за ръката към паркинга, а на лицето ѝ грееше странна, мистериозна усмивка.

* * *

През целия път до нейния апартамент ръката ѝ галеше бедрото ми, от време на време се навеждаше към мен, прокараваше език по врата ми, стискаше ме за пениса и говореше за малките червени бикини, които била сложила сутринта за повдигане на самочувствието.

— Нали ако ги скъсам, няма да се отрази съществено на самочувствието ти? — попитах на един червен светофар и се наведох да я целуна. Шофьорът зад мен започна да натиска клаксона точно

когато бях започнал да се чувствам много добре. Прекалено добре. Устните ѝ започнаха да се предават на малките ми и не съвсем нежни ухапвания, а звуците ѝ изпълваха устата ми, главата ми и... мамка му, целия ми гръден кош. Искях я гола и под мен. На секундата.

Когато влязохме в асансьора на сградата, където живееше, напълно откачих. Тя беше тук, при мен, мили божже, беше тук, с мен. И колко много ми бе липсвала. Ако зависеше от мен, тази нощ щеше да продължи три дни. Тя вдигна полата на кръста си, повдигнах я, разтворих краката ѝ и застанах между тях, притискайки болезнено подутия си пенис към корема ѝ.

— Ще те чукам толкова много. Ще те накарам да свършиш толкова много пъти.

— Ммм... обещавах ли?

— Обещавам.

Раздвижих таза си и продължих да се притискам към нея. Тя простена и прошепна:

— Добре, но преди това...

Асансьорът спря и тя се освободи, погледна ме колебливо, свали полата си, приглади я и тръгна по коридора към апартамента си.

И тогава се сетих за последния път, когато идвах тук. Когато измахих охраната да ме пусне да говоря с нея и когато всъщност говорих с вратата на апартамента ѝ. Споменът ме порази, изпитах силно безпокойство. Не, не биваше да мисля за времето, което прекарахме разделени, и за всичко, което пропуснахме през тези кошмарни седмици. И за да избягам от спомените, се захванах с ципа на полата ѝ, докато тя търсеше ключовете си и после дълго се опитваше да вкара ключа в ключалката. Когато отвори вратата, тя се обърна към мен.

— Бенет... — Но не успях да довърши, защото я набутах вътре, веднага я заковах на най-близката стена и ѝ запуших устата. Мамка му, как ухаеше! Лек аромат на цитрус от содата с лимон, която пи на презентацията и нейният аромат, божественният аромат на Клоуи: на меки гладни устни и мента. Пръстите ми се върнаха на ципа ѝ, но вече заряхах бавното темпо и... хм... финеса и буквално дръпнах полата и я метнах на пода. Ръцете ми моментално се върнаха върху тялото ѝ и се захванаха с блейзъра ѝ.

Защо, за бога, носи това нещо? Защо е на тялото ѝ? Защо е все още облечена?

Пръстите ми вече бяха върху зърната ѝ, правех малки кръгчета по тях и те веднага се втвърдиха под тъмнолилавата ѝ блуза. Тя простена и очите ми се впиха в нейните.

— Липсваше ми. Това ми липсваше, ти ми липсваше.

Езикът ѝ се стрелна навън да навлажни устните ѝ.

— И ти ми липсваше — каза.

— Мамка му... Обичам те.

Целувах шията ѝ, гърдите ѝ се повдигаха бързо, дишаше учестено и вече не бях сигурен как мога да намаля темпото. Как изобщо е възможно да накарам тялото си да забави безумната скорост. Дали да я чукам направо тук, до стената, или да я заведа до някой стол и да се потопя в соковете между краката ѝ? Толкова дълго бях мислил за това. Толкова пъти бях разигравал тези сценарии в съзнанието си... всякакви сценарии за първия път, когато се видим след раздялата, а сега се чувствах като парализиран и не можех да реша кой вариант да избира, защото вече всичко беше реалност, защото наистина се случваше.

Исках всичко. Исках да слушам стоновете ѝ, да усещам кожата ѝ, да гледам малките капчици пот по челото ѝ, докато ме язди, докато ми показва колко съм ѝ липсвал. И щях да усетя колко съм ѝ липсвал, когато движенията ѝ станат накъсани и неконтролирани, когато започне да се приближава към края или когато видя реакцията ѝ щом нашепна името ѝ — нещо, което толкова обича.

Когато започнах да разкопчавам горното ѝ копче, ръцете ми трепереха като на алкохолик пред чаша водка. Някъде из замътеното ми и почти неработещо съзнание регистрирах мисъл... че не бива да късам копчетата на ризата, с която се е дипломирала. Исках да ги разкопчея, както правят нормалните хора, но в същото време исках да я погълна... и все пак да не бързам, да ѝ се насладя максимално.

— Бенет?

— Ммм? — Разкопчах и другото копче. Пръстът ми мина по вдлъбнатинката под шията ѝ.

— Обичам те — каза. Прегърна ме. Пръстите ми започнаха да треперят по-силно, едва си поемах въздух. — Но... трябва да ти кажа нещо... и знам че никак няма да ти хареса.

Съзнанието ми все още обработваше това „Обичам те“. Усещах, че се усмихвам като идиот.

— Какво...? Каквото и да ми кажеш... ще ми хареса, сигурен съм.

Лицето ѝ се смръщи леко, а очите ѝ търсеха часовника на стената. Едва сега се сетих, че сме в апартамента ѝ, а аз никога не бях влизал тук. За първи път ми мина през ума да се огледам. Мисля, че от изненадата направих крачка назад. Това място не изглеждаше... по нищо не приличаше на нея. Бях очаквал всичко, но не и това.

Всичко в Клоуи беше безупречно, стилно, модерно и все пак с нейната индивидуалност. Но апартаментът ѝ беше... на светлинни години от качествата, които свързвах с нея. Холът беше чист, но претъпкан с износени, вехти мебели и вещи, които тя никога не би си купила. Всичко беше в кафяво и бежово. Диванът и фотьойлите изглеждаха удобни, но някак напомняха на препарирани животни. На един рафт до малкия телевизор имаше колекция от малки дървени бухалчета, а часовникът, към който тя погледна, имаше лице... на усмихната пчела или нещо такова и на него пишеше „Бъди щастлив като пчеличка“ в някакви обли, криви букви.

— Това... това не го очаквах.

Клоуи проследи погледа ми, разбра, че говоря за апартамента ѝ, и избухна в смях. Точно така се смееше винаги, преди да ме накъса или нареже на парчета, да ме разфасова като бройлер. — И какво очаквахте, господин Райън?

Свих рамене и се замислих как да ѝ кажа. В смисъл, не исках да я обидя, но вече сериозно се чудех как е възможно толкова противоречие между това, което бе Клоуи, с нейната индивидуалност и характер, и това, сред което живее.

— Просто очаквах апартаментът ти да е... да прилича на теб.

— Моля? Не харесваш колекцията ми от бухалчета? — попита с широка усмивка.

— О, харесва ми, много ми харесва... Просто... — Зарових пръсти в косата си, защото наистина не знаех какво да кажа.

— А диванчетата? Не мислиш ли, че можем да се позабавляваме на тях?

— Бейби, можем да се забавляваме навсякъде тук. Просто очаквах апартаментът ти да е... малко по-...

Мамка му!

Защо все още говоря? Погледнах я. Ръката покриваше устата ѝ, смееше се тихичко.

— Спокойно — каза. — Това е апартаментът на майка ми. Харесва ми, но си прав. Нито една от тези вещи не е моя. Когато почина, просто не ми се струваше правилно да продавам или изхвърлям нещата ѝ, а после дори не се замислих да си купувам нови мебели.

— Можеш да си купиш бикини за сто долара, но никога не ти е минавало през ума да си купиш нов диван?

— Не бъди такъв сноб. Не ми е бил нужен нов диван. А за бикините — доста често ми се налагаше да си купувам нови — каза тихо и многозначително.

— Това е вярно.

И след това съвсем навременно напомняне, направих крачка към нея и продължих нежно да атакувам копчетата на блузата ѝ. После я плъзнах по раменете ѝ и я огледах. Стоеше пред мен само по червен дантелен сутиен и бикини.

Мамка му, колко бяха... малки...

— Кажу ми какво искаш — казах почти отчаяно, прибрах косата ѝ зад раменете и засмуках шията ѝ, брадичката, ухото. — Пенис? Уста? Ръце? Господи, ще направя всичко тази вечер, но ми кажете откъде да започна. Не съм те виждал от месеци и мисля, че полудявам.

Хванах ръката ѝ и я доближих до пениса си.

— Бейби, сложи тази ръка около него.

Тя плъзна ръце по шията ми и после обхвана с длани лицето ми. Усецах как трепери.

— Бенет.

Едва когато каза името ми с тази интонация — сякаш се срамува или се притеснява от нещо — едва тогава се сетих, че се канеше да ми каже нещо. Нещо, което нямало да ми хареса.

— Какво има?

Очите ѝ бяха огромни, вперени в моите и молеха за извинение.

— Току-що се дипломирах и...

— О, мамка му, какъв съм идиот. Трябва да излезем да вечеряме или...

— ... и аз обещах на Джулия и Сара да излезем тази вечер...

— ... или да си поръчаме нещо за ядене, след като те накарам да свършиш...

— ... за по едно-две питиета... след презентацията...

— ... искам само да те чуя как свършиваш един път и после можем да отидем... Само ми дай... — И тук вече спрях и започнах да загравам. — Чакай! Какво? Излизаш с Джулия и Сара? Тази вечер?

Тя кимна и стисна очи.

— Не знаех, че ще дойдеш. Нямах представа колко много ми се иска да се обадя и да го отложя. Но проблемът е, че не мога. Не и след всичко, което направиха за мен, когато ти и аз... знаеш...

Доплака ми се. Притиснах длани към очите си.

— Защо не ми каза, преди да те съблека? За бога, как да те пусна сега? Ще бъда с убийствена ерекция часове наред.

— Опитах се да ти кажа. — В нейна защита мога да кажа, че и на нея не ѝ се нравеше да ме оставя така.

— Имаме ли време да... — Огледах се, сякаш отговорът бе скрит из старите мебели. — Мога да го направя бързо. И двамата ще свършим за две минути.

Тя се засмя.

— Май това не е нещо, с което един мъж трябва да се хвали.

— Какво от това, мамка му!

Впих устни в нейните и тя издаде тих стон на изненада. Целувах я с език, със зъби, изобищо не ми пукаше дали имам една или пет минути. Няколко минутки, това е всичко, което исках. Плъзнах ръка по пулсиращата вена на врата ѝ, между гърдите, и надолу към корема. Движенията ми все още бяха бавни, търсех слепешката онова познато и така любимо място, където винаги бе мокра и хлъзгава. За мен. И таванът да паднеше в този миг, нямаше да забележа, защото за мен съществуваше единствено и само тя, стоновете ѝ, нашепнатите ѝ думи, които се отронваха от устните ѝ.

— Бенет, моля те... — шепнеше тя.

Започнах да разкопчавам панталона си и точно отворих уста да говоря, когато... На вратата се почука. Силно и настоятелно. Познат глас се провикна и изкънтя из целия коридор.

— Тук сме за госпожица Сериозна Бизнес Дама. И сме готови за голямото напиване.

— Това не се случва. Това е шега... Кажете ми, че е шега — казах и мисля, че се опитвах да я смажа с поглед, само и само да ми каже, че е шега.

Тя поклати глава и едва прикри усмивката си.

— Не съм в настроение да те делия с никого. Не сега, не и теб. Това трябва да е някаква шибана шега.

— Бях забравила колко обичам да те наблюдавам, когато побеснееш — каза и тръгна към вратата по бельо, откряна я и се втурна към спалнята и ме остави да посрещна гостите. Нахалните гости!

Какво за бога? Какво, по дяволите? Мамка му! Мамка му!

— Идвам след минутка — извика Клоуи през рамо и почти голият ѝ задник изчезна някъде из коридора в посока на... предполагам спалнята ѝ.

Джулия я видя как се размотава по задник из коридора и подсвирна, но после видя... мен. И избухна в нечовешки смях.

— Не очаквах да отвориш вратата по бельо, Клоуи — каза Сара, сложи ръце на очите си и започна да опипва пътя си към хола. Докато вървеше със затворени очи, се натъкна на една наполовина разкопчана риза и когато отвори очи да види какво е, видя, разбира се, мен и започна да пици.

— Господин Райън!

— Дами. Особено ми е... драго — казах с равен глас и оправих ризата и вратовръзката си.

— О, да не би да прекъснахме нещо? — попита Джулия с широко отворени развеселени очи.

— Всъщност да. Точно... опреснявахме познанията си един за друг.

Клоуи извика от спалнята да си отворим шампанското, което било в хладилника, а аз се опитах да не обръщам внимание на ококорените очи на Джулия, забити право в ципа на панталона ми. Дадох ѝ възможност добре да го огледа. Така или иначе ерекцията ми беше спаднала. Почти...

— Не знаех, че ще излизате по женски тази вечер — казах най-накрая, само и само да наруша неловката тишина, която ми се стори,

че продължава цяла вечност. Сара направи крачка назад. Отчаяно се опитваше да задържи погледа си над раменете ми.

— Не знаехме, че ще си тук и че може да не искате да... излизате.

О, със сигурност не исках да излизам. От Клоуи. Исках да съм във всяка възможна дупка по тялото ѝ.

Джулия ме изгледа замислено, усмихна се и каза:

— О, трябва да призная, че бях повече от сигурна, че Бенет ще е тук.

Не можех да не ѝ се усмихна. Все пак тя ми се обади, за да ме сръчка да отида на презентацията на Клоуи. Знаех, че е на моя страна, въпреки че ме прекъсна точно когато се канех да чукам Клоуи за първи път от... едно хилядолетие.

Обърнах се и тръгнах към кухнята да си измия ръцете. Джулия ме последва и отвори шампанското. Скърцането на тапата и шумът от балончетата на газиранията напитка ми напомни, че това трябваше да правя аз — да гръмна шампанското над голото тяло на Клоуи и да оближа пенливите балончета от кожата ѝ.

Джулия продължи да лафи:

— Но мисля, че трябва да излезем да празнуваме и после може да си я имаш, колкото искаш — каза, наля шампанското в четири чаши и ми подаде едната. — Просто ще се наложи да изчакаш малко, за да довършите опресняването на познанията си по анатомия.

Клоуи се появи от спалнята по тесни черни джинси и лъскава синя блуза без ръкави. Кожата ѝ изглеждаше златиста. Нямаше начин да си задържа ръцете в джобовете и да не я пипам цяла вечер, ако ще седи до мен облечена в това нещо.

— Клоуи — успях да кажа и тръгнах към нея. Наложих се да оставя чашата на плота, за да не я разлея, понеже ръцете ми трепереха. Косата ѝ беше прибрана на гладка ниско вързана опашка. Тъмните ѝ очи грееха весело. Надигна се на пръсти и каза тихичко в ухото ми:

— Можеш да свалиш дънките ми по-късно.

— Разчитай. Сто процента.

— Искат ли ти се да разкъсаш ризата ми на мен? — попита и засмука мекото на ухото ми. Очите ми се затвориха. Едва успях да

кимна. — Или искаш да усетиш разпиляната ми коса върху корема си и устата ми около пениса ти? И как се движи по него?

Посегнах към чашата и с разтреперана ръка я доближих до устата си. Изпих шампанското на една глътка.

— Приемам го като знак на съгласие — каза.

Потребността се настани като свита на кълбо змия в слабините ми и се разкъсвах между двете възможности: да строша нещо или да я завлека в спалнята и да плъзна тези тесни джинси надолу по краката ѝ. По никакъв начин не можех да си представя да седя някъде в някой бар, да пия вино и да ям сирене и да слушам женски приказки. Не бях сигурен, че психиката ми би издържала на подобно изпитание. Тя сякаш прочете мислите ми и прошепна:

— Всичко ще е много по-добре, когато се приберем.

— Съмнявам се, че дори е възможно.

Ноктите ѝ се забиха нежно в гърдите ми. Прокара ги като гребло.

— Толкова ми липсваше това сърдито лице.

Без да обръщам внимание на последното изречение, реших да пробутам нова оферта.

— Какво ще кажеш да си излезеш с момичетата, да си изкараш вечерта с тях и да дойдеш у нас после? Когато си готова. Ще те чакам.

Тя пак се надигна на пръсти и опря горещите си устни в моите.

— А какво стана с онова „Няма да те изпускам от поглед до Коледа“?

* * *

Бях очаквал да е дискотека, нещо модерно с питиета от двацет кинта нагоре и стотици двацет и няколко годишни момичета, облечени в миниатюрни черни роклички. Никога, за нищо на света не бях очаквал да ме заведат в най-обикновен бар в покрайнините, който според Джулия предлагал най-добрата бира в Илинойс.

Ако изпиех няколко гилета с водка и ако Клоуи седеше постоянно до мен, така че да я усещам физически, вечерта можеше и

да не се окаже тотална катастрофа. Последвах момичетата в бара, метнах кръвожаден поглед към всички насядали по масите задници и седнахме на бара.

Джулия се настани на един износен кожен стол и извика на бармана да донесе за дамите „обичайното“ и „нещо розово“ за красивото момче.

Не, може би съм грешал в надеждите си. Очертаваше се дълга нощ. Сара, която очевидно все още се притесняваше от присъствието ми, седна от другата страна на Клоуи и я накара да разкаже за презентацията, без да изпуска и най-малката подробност. Клоуи разказа за Ченг, за това как съм нахлул в залата, как съм се държал като задник и как накрая представила и двата проекта и дори получила предложение за работа.

— Предложиха ѝ работа на две места — поясних и я погледнах така, че да ѝ стане ясно, че дори не трябва да ѝ минава през ума да не приеме предложението за „Райън Медия“. Тя завъртя очи, но никой не пропусна да забележи гордата ѝ усмивка. Вдигнахме тост (те с бирите, а аз с розовия коктейл „Космополитън“) за Клоуи и добре свършената работа. Тя пресуши бирата си, поразмърда дупе до мен и попита:

— На кой му се играе дартс?

Сара вдигна ръка и подскочи от високото столче. Бирата я поотпусна и вече не се държеше сковано както в началото и все по-малко се притесняваше от факта, че работим в един офис. Погледът ми се плъзна по тялото на Клоуи. Да, щеше да е много хубаво, да гледам отстрани как се движи и навежда и обтяга в тези тесни джинси.

— Ще играем ли? — попита и се наведе леко напред и притисна гърдите си в ръката ми.

Как си играе с мен, не е истина.

— Надявам се да започнем игрите. Много скоро. — Погледът ми се задържа на устните ѝ и после се плъзна към гърдите ѝ. Зърната ѝ веднага станаха твърди като крайбрежни камъчета. Смехът ѝ ме накара да погледна в устните ѝ. Нацупи се престорено и каза:

— Бенет, струваш ми се доста напрегнат?

— Бенет е повече от напрегнат — казах и я придърпах между краката си и целунах извивката на ухото ѝ.

Исках да съм търпелив и да я оставя да се наслади на вечерта с приятелките си, но търпението никога не е било сред положителните ми качества.

— Бенет иска Клоуи. Гола. И да докосва пениса му.

Тя се засмя и с танцувална стъпка се отдалечи от мен. Гледах как се хванаха за ръка със Сара и отидоха в дъното на бара. Джулия сложи ръка на рамото ми, огледа се да се увери, че Клоуи няма да ни чуе и каза:

— Добре направи.

Винаги съм изпитвал неудобство да обсъждам личните си неща с хората. Може би изключения правеха само няколко души в живота ми, а точно сега не исках да водя този определено личен разговор, с жена, която почти не познавах.

От друга страна обаче, Джулия си беше направила труда да ме издири. Заради Клоуи, за нейно добро. А за такова нещо си трябва топки.

— Благодаря ти, че се обади тогава — казах. — Но искам да знаеш, че така или иначе щях да отида. Не можех повече да стоя настрана от нея.

Джулия отпи от бирата си и ме погледна.

— Знаех, че ако си като нея, няма да се откажеш и от още един опит. Но се обадох за всеки случай, да ти напомпам малко самочувствието, за да се държиш както винаги си се държал, да бъдеш себе си. С една дума — копеле. В най-добрия смисъл на думата.

— Не се държах с нея точно като негодник. — Замислих се. — Така поне ми се иска да вярвам.

— Сишигурна съм — отговори протяжно тя. — Ти си самият Господин Компромис.

Реших да не отговарям на последното и изпих каквото беше останало от женския коктейл, който ми бяха взели.

— Толкова е щастлива тази вечер — промърмори Джулия, сякаш на себе си.

— Отслабнала е. — Погледнах към Клоуи. Точно се канеше да метне една стреличка.

Наистина изглеждаше щастлива и се радвах да я гледам такава, но не можех да не забележа промяната във фигурата ѝ.

— Прекалено е слаба.

— Да, спортуваше много, работи много — кимна Джулия. После ме погледна в очите, поколеба се и добави: — Никак не беше добре, Бенет. Беше се превърнала в пълна развалина.

— Аз също.

Тя ме изгледа, кимна и ми се усмихна — все пак тъгата бе останала в миналото.

— Ако възнамеряваш да я държиш в леглото през следващите няколко дни, моля те, давай ѝ почивки, за да се храни.

Отместих поглед от Джулия към моето момиче. Клоуи се завъртя няколко пъти, прицели се и стреличката се заби в края на мишената. Сара и Клоуи избухнаха в смях, след това си казаха нещо и продължиха да се смеят.

И докато я гледах как играе и танцува на Ролинг Стоунс, изведнъж усетих огромната си любов към нея.

Два месеца бяха нищо в сравнение с това, което ни предстоеше, но на фона на преживяното през последната година си беше около една вечност. Искях да стоя това време, да го превърна в малка точица, да се доближа до нея, да върна времето, ако е възможно. Помахах на барманката и с жест ѝ показах, че искам сметката. Джулия сложи ръка на рамото ми и ме погледна предупредително.

— Не прецаквай нещата този път. Тя е независимо момиче, от толкова години се справя сама с всичко и тя никога няма да ти каже колко силно се нуждае от теб. Но със сигурност ще ти го покаже. Клоуи е момиче на действието, не на думите. Познавам я от дванайсетгодишна. И за нея... действието си ти.

Две нежни ръце се плъзнаха около кръста ми и Клоуи притисна устните си между ключиците на раменете ми.

— За какво си говорите вие двамата?

— За футбол — каза Джулия в същата секунда, в която аз убедително заявих, че си говорим за политика.

Клоуи се засмя, мушна се под ръката ми и ме прегърна.

— Значи си говорите за мен.

— Да — казахме и двамата.

— За това каква развалина бях и колко щастлива изглеждам тази вечер и как Бенет не трябва да се дъни този път?

Джулия ме погледна многозначително, вдигна чашата с бира за мълчалив тост, пресуши я и тръгна към дарт борда. Клоуи ме

погледна с големите си кафяви очи.

— Джулия каза ли ти всичките ми тайни?

— Не. — Оставих напитката си и я прегърнах през кръста. — Може ли вече да тръгваме? Толкова дълго бях далеч от теб, а знаеш, че не обичам да те дяля. Всяка делба си има лимит и граница на търпимост. В момента и двете са на изчерпване. Искам те сама. Само теб.

Усетих как споменът за изминалите месеци раздвижи облеганото ѝ на ръката ми тяло и после тихо прошепна в ухото ми:

— Толкова си настоятелен.

— Казвам само какво искам.

— Добре тогава. Бъди по-конкретен, ако може.

— Искам те на колене, в моето легло. Искам те изпотена и молеща. Искам да си толкова мокра, че да мога да пия от теб.

— Мамка му, вече съм — прошепна. Гласът ѝ беше напрегнат до предел.

— По дяволите, Милс, качвай си задника в колата ми.

ДВЕ

Докато се опитвах да стискам волана с две ръце, нейните бяха навсякъде — по врата ми, по гърдите, по корема, около пениса. Не бях сигурен, че ще успеем да стигнем живи. Особено когато повдигна дясната ми ръка, наведе се между краката ми, разкопча ципа ми и след секунда вече прокараваше език по пениса ми. Исках да стигнем до нас, ама майната му, и така става.

— О, господи — прошепна и го пое в уста. Целият, до долу.

— Мили боже! — Едва успях да свия в най-бавното платно. Беше абсолютно свършено!

Ръцете и устата ѝ се движеха в ритъм, нежните и стонове вибрираха по цялото ми тяло, сякаш никога не е искала нищо друго така силно, както да ме усети по този начин. Започна бавно, вкарваше го до долу, езикът ѝ дразнеше връхчето, поглеждаше към мен през гъстите си мигли, и тогава вече бях сигурен, че ще откача. Но тя ме усети, както винаги. Знаеше кога да спре, кога да забърза, кога да движи устните си бавно и само да дразни, кога по-грубо, кога да стисне по-силно. А това, което ме възбуждаше най-много, беше нейната реакция, вълнението ѝ.

Очите ѝ станаха тъмни, умоляващи, дишаше задъхано, все по-възбудено. И накрая с яки, звучни псувни свърших в устата ѝ. Нямам никаква представа как успях да завия в моята улица. Как съм минал по алеята към гаража си остава загадка и досега, но успях някак да се приберем живи и здрави, макар и с разтреперани ръце и крака.

Тя целуна пъпа ми и облегна глава на бедрото ми. В колата настана пълна тишина. Не си представях първия ни път след раздялата точно по този начин, но това бяхме ние... спонтанни и сексът... на крак.

Тя се облегна на ръката ми и се оттласна да седне, а аз започнах да закопчавам ципа и колана си.

— Какво по дяволите? — попита и започна да се озърта през прозореца. Изненадата ѝ някак проби размътеното ми съзнание. —

Това твоята къща ли е? Защо сме тук?

— Искаше да се върнем у вас ли?

Тя сви рамене и каза:

— Не знам защо реших, че ще се върнем в моя апартамент.

Нямам нищо с мен.

— Нямах нищо и у вас.

— Но имам резервни четки за зъби. Ти имаш ли?

За какво говори, по дяволите?

— Можеш да ползваш моята. Какво за бога!

Тя въздъхна, отвори вратата и промърмори:

— Боже, какъв мъж!

— Нека поясня. — Излязох от колата и тръгнах след нея. —

Доведох те в моя апартамент, защото по принцип трябваше да те доведе тук след Сан Диего. Щях да те завържа за леглото и да те чукам до припадък. И все още имам това намерение. След всичко, което преживях, и след всичко, на което ме подложи.

Клоуи спря на верандата с гръб към мен. Минаха няколко дълги, смущаващи и напрегнати секунди, след което тя се обърна, изгледа ме продължително и бавно промълви:

— Какво каза, би ли повторил?

— Да не би да съм заеквал, докато съм говорил? — попитах и след като тя не отговори, а продължи само да ме гледа, поясних: — Да, разделихме се, защото се държах като задник. Но и ти не се държа по-добре.

Очите ѝ се присвиха, потъмняха. Бях колкото възбуден, толкова и уплашен при мисълта, че всеки миг ще се нахвърли да ме обезкости. Тя тръгна към мен, залепи ме на входната врата, пръстите ѝ се увиха около вратовръзката ми в юмрук. После рязко я дръпна и доближи лицето ми до нейното.

— Дай ми ключовете си.

Бръкнах в джоба си, извадих ключовете и ги пуснах в отворената ѝ длан, без дори да питам защо са ѝ. Гледах как ги разглежда и всъщност намери правилния ключ за входната врата от първия път.

— Това е за горната ключалка в...

Тя сложи пръст на устните ми.

— Тихо, никакви приказки.

Опитах се да разбера какво се случва. Очевидно не бе очаквала да повдигна въпрос за това как ме напусна, без дори да ме предупреди, как ме заряза, без да обясни. Може би тази вечер бе очаквала, че всички дискусии по въпроса са останали в миналото, в залата преди презентацията ѝ, когато се сдобрихме. Не исках да ми се извинява, но не смятах за нужно да ѝ се извинявам повече. Но бяхме разделени няколко гадни месеца, така че не считах, че разговорът е съвсем приключил. И наистина едно напляскване по дупето бе може би най-разумният начин да си го изкараме един на друг и да забравим.

Ръката ѝ дори не трепна, когато вкара ключа в ключалката. Чух познатото изщракване и тя се облегна на вратата и я отвори и се обърна с лице към мен.

— За хола е направо — предложих. — Или по коридора за леглото?

Тя тръгна на заден ход към хола. Без да пуска вратовръзката ми. Погледът ѝ се местеше между вратовръзката и лицето ми, и от време на време се обръщаше да хвърли едно око на къщата. Все пак за първи път идваше в дома ми.

— Хубаво е — прошепна и като че се замисли какво да ме прави, но после ме придърпа по-здраво. — Толкова е... чисто... Толкова е... като теб.

— Благодаря — казах и се засмях. — И аз така мисля.

И тогава като че се сети, че трябва да ме наказва за нещо. Хвърли ми суров поглед и каза хладно:

— Стой тук.

И изчезна нанякъде. Макар че се изкушавах да видя какви ги е намислила, реших да изпълня инструкциите ѝ. След няколко секунди тя се върна със стол с висока облегалка. Беше един от столовете около масата ми за хранене. Сложи го зад мен, натисна раменете ми и ме накара да седна. После тръгна към уредбата, взе дистанционното и започна да натиска копчетата.

— Първо пусни...

— Тихо! — Без да се обръща към мен, тя вдигна ръка да ме накара да млъкна. Затворих уста и усетих как челюстта ми пропуква. Клоуи започваше опасно да преминава границите на търпението ми. Ако не изпитвах известни подозрения, че иска да си играем, и ако не

ме беше нагласила на този стол, досега да ѝ бях заголил дупето и да я напляскам. Сериозно.

След няколко секунди в стаята прозвуча песен, изпълнявана от дрезгав женски глас. Клоуи стоеше пред стереото и сякаш се колебаеше. Раменете ѝ се повдигаха с учестеното ѝ тежко дишане.

— Бейби, ела тук — прошепнах с надежда да ме е чула въпреки силната музика.

Тя се обърна, върна се при мен и застана толкова близо, че бедрата ѝ опираха в коленете ми. Лицето ми беше на нивото на гърдите ѝ. Не можех да ѝ устоя. Наведох се напред и ги целунах през блузата, но ръцете ѝ веднага ме избутаха назад. Тя ме обкрочи и седна върху мен. Двете ѝ ръце си играеха с вратовръзката ми.

— Това, което каза навън... Може би трябва да поговорим за тези неща — прошепна.

— Добре.

— Но ако не искаш да говорим за това сега, можем да отидем в спалнята ти и можеш правиш с мен каквото искаш. — Вдигна поглед. Очите ѝ ме питаха, търсеха отговора в моите. — Можем да говорим и след това.

— Мога да говоря за всичко, което ти искаш — преглътнах тежко и ѝ се усмихнах. — И после ще те заведа в леглото си и ще правя с теб всичко, което аз искам.

Едва дишах. Вдигнах ръка, за да разкопча горното копче на ризата си, но тя я хвана, свали я долу и ме погледна въпросително. После бавно развърза вратовръзката и я измъкна изпод яката на ризата, като я усукваше около юмрука си като боксова ръкавица. Бях толкова възбуден от начина, по който контролираше положението, че дори не забелязах кога премести ръцете ми до краката на стола. Имах истински болезнена ерекция; наложи се да се размърдам, за да наглася пениса си. Сърцето ми блъскаше в ребрата. Какво, по дяволите, ще прави?

— Кажу ми, че ме обичаш — прошепна.

Кръвта ми се стрелваше и пулсираше във вените.

— Обичаме те. Безумно. Аз съм... — Бях си представял този миг милион пъти, но сега, когато наистина се случваше, всичко ми се струваше толкова по-силно, заредено с електричество и думите ми

излизаха бързи и запъхтени. Поех дълбоко въздух. — Аз съм безумно, лудо влюбен в теб.

— Но ми беше сърдит, когато напуснах. Беше бесен.

Стомахът ми се сви на топка. Защо го правеше? Искаше да го обърне на скандал? Да се караме? А един скандал сега... дали би довел до нещо лошо, или... хубаво?

Клоуи доближи лице до моето, целуна брадичката ми, устните, бузата. После усетих устата ѝ до ухото си, и чак тогава ме заболяха китките и почувствах някакво стягане около тях. Без да разбере кога, бе завързала ръцете ми зад стола.

— Няма страшно — каза. — Не се тревожи. Просто искам да поговорим за това.

Тя иска да говори? Искаше да се успокои, като ѝ кажа, че съм бил бесен, че съм ѝ бил ядосан? Но първо трябваше да ме завърже? Усмихнах се и улових устните ѝ за целувка.

— Да, бях ти ядосан. Ти ми разби сърцето. Болката беше преобладаващата емоция, но бях и ядосан.

— Кажу ми защо ми беше ядосан. — Устата ѝ се плъзна по шията ми и засмука кожата ми, докато аз обмислях как да ѝ отговоря.

Имах чувството, че раздялата ни се бе случила преди милион години, но в същото време я изживявах, сякаш всичко бе станало преди часове. Да, тя беше тук, седеше в мен и осъзнавах, че това е вече история, но болката в гърдите само при спомена... когато ме напусна... Тази болка не си бе отишла.

— Ти не ми даде възможност да ти обясня, да се извиня. Обаждах се, идвах до апартамента ти, направих всичко и бях готов да направя всичко, за да оправим кашата.

Тя не каза нищо, не се и опита да се защити. Вместо това стана, наведе се и разкопча каишката на обувките си. Събу ги и се върна при мен. Прокара пръсти през косата ми и придърпа лицето ми към гърдите си.

— Знаехме, че няма да е лесно да преминем прехода от „Мразя те, чукай ме“ към „Обичам те“, но въпреки това при първата ми грешка, ти ставаш и ме напускаш? — Говорех, прилепил устни в меката материя на блузата ѝ.

Тя разкопча копчетата на джинсите си, бавно свали ципа и ги плъзна по краката си. След няколко секунди блузата последва джинсите. Стоеше пред мен напълно гола. Само по сутиена и миниатюрните бикини. Под слабото осветление в стаята кожата ѝ изглеждаше като коприна.

Мамка му. Мамка му. Мамка му.

— Едва бях осъзнал, че те обичам, че съм влюбен в теб от... доста време, и на следващата секунда ти изчезваш. — Погледнах в очите ѝ с надежда да не съм отишъл прекалено далеч. Тя се плъзна върху мен. Повече от всичко на света исках ръцете ми да са свободни, за да ги прокарам по силните ѝ бедра. Вместо това гледах в онази точка между краката ѝ, която почти опираше в пениса ми и не можех да откъсна поглед.

— Съжалявам — прошепна. Премигнах крайно изненадан и я погледнах в очите, а тя продължи: — Не бих променила нищо дори и да можех да върна времето назад, защото чувствах, че трябва да постъпя точно така. Но знам, че те засегнах много. И знам, че не беше честно да те изоставя и да не ти дам никакво обяснение.

Кимнах и наведох глава, за да може да целуне брадичката ми. Устните ѝ се залепиха за моите. Бяха топли и влажни. Един едва сподавен стон се отрони от тях.

— Благодаря ти, че дойде тази сутрин — каза.

— Щеше ли да дойдеш при мен? — попитах.

— Да.

— Кога?

— Утре сутринта. Реших го още преди седмица. Че ще дойда при теб след презентацията си.

Наведох глава и се опитах да я целуна, но тялото ѝ се огъна назад и успях да целуна само брадичката ѝ.

— Виждал ли си се с друга жена, докато бяхме разделени?

Гледах я с отворена уста, сякаш ме бе зашлевила.

— Това сериозен въпрос ли беше? Не, не съм.

По лицето ѝ се плъзна широка усмивка.

— Просто исках да го чуя.

— Ако си позволила на друг да те докосне, Клоуи, кълна се, ще...

— Спокойно, тигре — каза и притисна два пръста към устните ми. — Не съм.

Затворих очи и целунах пръстите ѝ. Ужасното видение за Клоуи с друг мъж бавно започна да избледнява в съзнанието ми, но сърцето ми не искаше да се укроти. Усетих дъха ѝ върху шията си точно преди да попита:

— Мислеше ли за мен?

— Няколко пъти в минута.

— Представяше ли си как ме чукаш?

Всички думи избягаха от главата ми. Всяка дума в английския език се изпари и започнах да се мърдам под нея. Толкова отчаяно я желяех в този интимен, откровен и тих миг в нашата връзка! Имах чувството, че напълно ще превъртя в момента, в който ми позволи да махна панталоните си.

— В началото не — успях да кажа накрая. — Но след няколко седмици опитах.

— Опитва да се докосваш и да мислиш за мен? Сякаш твоята ръка е моята?

Гледах как изражението ѝ се променя. Любопитството отстъпи на хищническа усмивка.

— Да.

— Свърши ли?

— За бога, Клоуи! — И защо беше толкова възбуждащо да си на барбекюто на Клоуи и да те върти като пиле на грил? Тя не помръдна, дори не кимна. Просто си чакаше отговора.

— Кажу ми.

Не можех да не се усмихна. Това момиче можеше да ти строши топките, без дори да ги докосва.

— Няколко пъти. Не беше хубаво, защото винаги мислех за теб, а това беше колкото хубаво, толкова и болезнено.

— И за мен беше така — каза. — Толкова ми липсваше. Изпитвах физическа болка. Липсваше ми на работа, у дома, в леглото, не знам как изобщо изтърпях болката. Единственото време, когато не мислех за теб, беше когато...

— Си бягала — прошепнах. — Толкова си отслабнала!

Тя ме погледна с повдигната вежда.

— Ти също.

— Аз... доста пух — признах. Нали не се съревновавахме кой колко кила е свалил? Нямахше нужда да ми напомня, че се е справила

далеч по-добре от мен. — Първият месец... все още не помня какво се случи.

— Сара ми каза как изглеждаш. И ми каза, че не съм справедлива с теб. Че не трябва да стоя далеч от теб.

Не можех да повярвам. Сериозно? Сара ѝ е казала такова нещо?

— Направила си така, както си решила за необходимо.

Тя се облегна и огледа тялото ми. После пак погледна в очите ми. Мисля, че изглеждаше изненадана и бях любопитен да разбера защо.

— Позволи ми да те вържа?

— Разбира се — казах, без да откъсвам очи от нейните.

— Просто не бях сигурна, че ще ми позволиш. Мислех си, че съм успяла да те измамя. Бях сигурна, че ще откажеш.

— Клоуи, ти ме притежаваш от първата секунда, в която те видях. Ако първия път в залата за конференции беше казала, че искаш да ме завържеш, щях да ти позволя.

— Но ако беше поискал да те завържа, нямаше да го направя — каза и се усмихна.

— Добре. Ти си по-умна от мен. — Наведох се за целувка.

Тя стана, разкопча сутиена си и го плъзна по ръцете си и после го видях как плавно лети към пода.

— Мисля, че и двамата знаем това. От много време.

Желанието ми беше като тежка, непоносима, нестихваща болка. Бях толкова възбуден, че усещах всеки удар на сърцето си в пениса си. Зрението ми се бе променило, виждах всичко много цветно: червеното на бикините и устните ѝ, кафявото на очите ѝ, кремавото на кожата ѝ — всички цветове бяха нереално ярки. Тялото ми пищеше за нейното, да ми позволи да вляза в нея, но съзнанието ми не можеше да спре да попива всеки детайл.

— Позволи ми да те почувствам.

Тя се върна при мен, сложи гърдите си пред устата ми. Наведох глава напред, поех едно от зърната ѝ и бавно раздвижих език по него. Без предупреждение, тя се отдалечи, обърна ми гръб, погледна палаво през рамо и се усмихна.

— Какво правиш — попитах без дъх.

Палците ѝ се закачиха на дантелата на бикините, завъртя таза си и започна да ги сваля. Много бавно.

Не. Не. Няма да стане. Няма начин.

— Да не си посмяла! — ръцете ми на секундата се освободиха от нескопосания възел и застанах над нея като буреносен облак. — Тръгвай по коридора и се качвай на леглото. Ако само още веднъж ти мине през ума да си събуваш бикините сама, ще се погрижа сам за себе си и ти ще гледаш как свършвам.

Очите ѝ се разшириха. Бяха като две огромни черни езера в тъмната стая. И без да кажа и дума повече, тя се обърна и хукна по коридора към спалнята ми.

* * *

И с този спомен денят ми окончателно замина по дяволите. Тази нощ беше най-интимната нощ в целия ми живот и през тази нощ ние се отдадохме един на друг, врекохме се един в друг. Край на чукането с омраза. Никога няма да забравя как използва крехката си уязвимост, как я превърна в сила, как пое командването. И после как ми позволи да обърна местата и позициите, като се остави да я вържа за леглото си и да засмуча всеки сантиметър от тялото ѝ. Въздъхнах тежко. Дали се очертаваше да прекараме такава вечер скоро?

Взех телефона.

„Обяд?“ — написах.

„Не мога. Имам среща с Дъглас от дванайсет до три. Застреляй ме“, дойде веднага отговорът ѝ.

Погледнах часовника. Едва 11:36. Плъзнах телефона на бюрото и се залових със статията, която пишех за „Джърнал“. Засега не бях стигнал доникъде. Не можех да свърша никаква работа. Две минути по-късно грабнах телефона и ѝ пузнах ново съобщение с нашия таен код „прилеп“.

Тя веднага отговори: „Идвам“.

* * *

След няма и минута външната врата се отвори, затвори и чух почукването на токетата ѝ в офиса пред моя. Преди беше неин, но

когато се върна в „Райън Медия“ след дипломирането, ѝ дадох собствено офис в източното крило. Нейният офис така и си остана празен. Опитах да работя с няколко различни асистентки, но не се получи. Андрея плачеше през цялото време, Джеси постоянно чукаше с химикала по бюрото си и имах чувството, че работя с кълвач, а Брус не можеше да пише на компютър. Очевидно единствено и само Клоуи можеше да ме изтърпи, за което ѝ отдавам заслуженото.

Вратата на кабинета ми се отвори и тя влезе със свъсени вежди. Сигналят с прилепа го използвахме предимно при кризисна ситуация на работа и за секунда се зачудих дали не преигравам.

— Какво се е случило? — попита и застана на около метър от мен с кръстосани пред гърдите ръце. Готвеше се за професионална битка, да ме защитава, да ме брани, но аз исках да се боря за нещо много по-лично.

— Не е свързано с работа — казах и потърках брадата си. — Аз... — Спрях, не знаех как да продължа. Гледах всяка извивка на лицето ѝ: очите ѝ се свиха както правеше винаги, когато се налагаше да се концентрира, устните ѝ — притиснати една в друга от тревога, гледах нежната ѝ кожа и разбира се, погледът ми моментално се спусна към гърдите ѝ, защото ги бе приклещила под скръстените си ръце и... ами... *Е, мамка му.*

— Гърдите ми ли гледаш?

— Да.

— Изпращаш ми сигнал за тревога, за да ми гледаш циците?

— Спокойно, не пали метлата. Изпратих ти сигнала, защото ми липсваш.

Ръцете ѝ се отпуснаха до тялото и видях как смутено започна да си придърпва края на пуловера си.

— Как може да ти липсвам? Нали останах при теб снощи?

— Знам. — Много добре разбирах какво прави — как винаги е готова да те изрита с коляно, само и само да не накърни чувството си за самосъхранение.

— И прекарахме целия уикенд заедно.

— Да. Ти и аз, и Джулия и Скот — напомних ѝ. — И Хенри и Мина. Не бяхме сами, нали? Не и така, както очаквахме.

Клоуи извърна глава и се загледа през прозореца. За първи път от седмици денят беше слънчев и топъл. Исках да я изведа навън и

просто да седнем някъде.

— Напоследък имам чувството, че ми липсваш постоянно — прошепна тя. Възелът в гърдите ми леко се разхлаби.

— Наистина ли?

Тя кимна и пак ме погледна.

— Толкова много пътуваш — наведе се напред и повдигна вежда.
— И не ме целуна за довиждане тази сутрин.

— Целунах те, но ти спеше — усмихнах се.

— Не се брой.

— Търсите повод за кавга ли, Милс?

Тя сви рамене, опита се да прикрие усмивката си и внимателно огледа лицето ми.

— Можем да прескочим кавгата и ти можеш... примерно да ми подухаш за около десетина минути — предложих.

Тя направи крачка напред, прегърна ме и притисна лице в шията ми.

— Обичам те. И те обичам, затова че ми изпрати сигнал за тревога, защото ти липсвам.

Бях толкова изненадан от реакцията ѝ, че дълго време не успях да отговоря. Когато отворих уста, гласът ми излезе като грачене:

— И аз те обичам.

Не че Клоуи не умееше да показва чувствата си. Напротив. Но когато бяхме сами, тя беше най-експресивната във физическо отношение жена. Но докато аз постоянно ѝ казвах какво изпитвам към нея, за цялото това време можех да преброя не повече от десет пъти, когато ми бе казвала, че ме обича. Самите думи „Обичам те“... не че исках да ги казва по-често, но всеки път когато ги чувах от устата ѝ, звучаха толкова истински. И ми въздействаха толкова силно.

— Сериозно... може би имам нужда от едно на крак. Върху моето бюро — прошепнах с надежда за компромисно решение.

Тя се засмя и поклати глава, но ръката ѝ се спусна към пениса ми и веднага го обхвана в дланта си. Знаех тази игра. Беше напълно възможно да направи нещо доста опасно, което ме възбуждаше, и в същото време ужасяваше. Но вместо да ме погледне с онези очи, които винаги бяха сигнал за приближаването на нещо рисковано и така възбуждащо, тя ме целуна по врата и каза:

— Не мога да отида на срещата с Дъглас и да мириша на секс.

— Винаги миришеш на секс. Нали не си въобразяваш, че не се надушва от километри?

— Невинаги мириша на теб — поясни и облиза врата ми.

— Да бе, да. Вярвай си.

Толкова отдавна не бяхме правили нищо в офиса, нямах търпение да я почувствам. Искях да си разкъсам панталоните, да ѝ вдигна полата на кръста, да избутам всичко от бюрото си на пода и да я просна, да я чукам.

И тя се смили. Плъзна тяло по моето и се свлече на колене пред мен. Вдигна леко полата си, за да не я мачка. Не, не за да не я мачка... застанала на колене пред мен, тя продължи да вдига полата си чак до кръста и плъзна ръка между краката си. С другата ръка бързо разкопча ципа ми. Затворих очи и направих неуспешен опит да се успокоя, но тя вече го бе извадила от панталона ми и засмукала в устата си. Бях почти надървен и усещах как се втвърдява и расте. Топлите ѝ влажни устни се движеха по дължината ми, а тя отваряше уста все по-широко, за да може да поеме уголемяващия ми пенис. Усещах дъха ѝ върху пъпа си — накъсан и горещ, чувах как пръстите ѝ се движат между краката ѝ, на колене и леко разкрячена.

— Докосваш ли се?

Тя кимна и усетих как ръцете ѝ помръдват.

— Беше ли вече мокра за мен?

Тя застина за секунда и после вдигна ръка над главата си. Наведох се и засмуках пръстите ѝ.

Мамка му.

Порази ме колко силно ме желаеше. Бях се научил да разпознавам различните ѝ аромати. Когато се прибирах късно от работа и я изненадвах с езика ми между краката ѝ, имаше прелестен вкус, но когато беше истински готова, когато я бях възбудил дълго, тогава ухаеше съвсем различно — на похот. Това, което усетих върху пръстите ѝ, беше връхът на възбудата ѝ. Зави ми се свят.

Колко време бе мислила за това? Цял ден? Откакто излязох сутринта? Но тя не ми даде възможност да се чудя прекалено дълго. Ръката ѝ бързо се върна между краката ѝ. Искеше ми се да можех да виждам какво става там.

Гледах как главата ѝ се движи, как устните ѝ се плъзгат по цялата дължина и се опитвах да се успокоя, но дори когато бях заровен в

устата ѝ, аз винаги исках повече. Не беше възможно да имам всичко наведнъж, да я чукам по всички възможни начини, но поне можех да си представям цял дългометражен филм от всевъзможни пози, звуци, ръцете ми в косата ѝ и в същото време в устата ѝ, на таза ѝ, около бедрата ѝ. Всичко наведнъж.

Плъзнах ръце в косата ѝ и тя разбра, че искам по-бързо, а когато тазът ми започна да се движи по-интензивно, разбра, че вече е минало времето на дразненето, че не трябва да губи и минута... особено когато срещата ѝ беше след пет минути.

И точно в този миг си спомних, че вратата на офиса ми не е заключена. Клоуи бе влязла с нагласата да обсъждаме нещо по работа. Външният офис бе затворен, но не и заключен.

— О, мамка му — простенах, защото мисълта, че някой може да ни хване ме побърка. — Клоуи...

И оргазмът ми се спусна като гюле по гръбнака ми. Остър, горещ, толкова интензивен, че краката ми се разтрепериха, а ръцете ми се свиха в юмруци в косата ѝ. Гръбнакът ѝ се изви, ръката, с която се докосваше, започна да трепери и звуците на приближаващия ѝ оргазъм излизаха приглушени около пениса ми. Погледнах към нея и видях как наблюдава реакцията ми... Разбира се, че гледаше! Очите ѝ бяха разширени, но меки, и изглеждаше сякаш гледа нещо крайно забавно и интересно. Бях сигурен, че и аз я гледам така, когато я карам да свършва. Опитах се да възстановя дишането си, коленичих на пода с лице към нея. Ръката ми покри нейната, с която се докосваше, тя се размърда и ми позволи да поема от тук нататък. Пъхнах два пръста и тя едва не падна назад, сякаш удоволствието я събаряше. Цялата се впиваше в пръстите ми. Сложих другата си ръка на таза ѝ да я задържа, и целунах червените ѝ леко подпухнали устни.

— Близо съм — каза и плъзна свободната си ръка около врата ми за опора.

— Харесва ми, когато ми го казваш.

Бях очаквал, че с времето, когато я любя с пръсти, ще ѝ омръзне, че ще се отегчи от начина, по който я чукам, но всеки път когато палецът ми докоснеше клитора ѝ, ставаше по-интензивно, по-горещо от предишния път.

— Още един — успя да каже с пресипнал глас. — Моля те... Искам...

Така и не довърши изречението си, нямаше и защо. Плъзнах трети пръст в нея и гледах как главата ѝ се килва силно назад, как устните ѝ се разтварят, и как прегракналите, съскащи звуци на оргазма ѝ, които се опитваше да заглуши с надежда да не ни чуят, излетяха през устата ѝ.

Позволи ми да я гушна за няколко секунди. Вдишвах аромата на косата ѝ и си представях, че сме някъде другаде. В моя хол или в нейната спалня, само не на пода на офиса ми, при това при незаключени врати. Мисля, че точно в този момент, тя се сети за вратата, вдигна бикините си, придърпа полата си надолу и ми подаде ръка да я вдигна. Както всеки път след подобно изпълнение, останах поразен от тишината край нас. Запитах се дали винаги сме успявали да се прикриваме така ловко и да се контролираме във или извън офиса.

Тя се огледа замаяно и ми се усмихна мързеливо:

— Сега не знам как ще остана будна по време на тая дълга среща.

— Изобщо не съжалявам и няма да се извиня — казах тихо и се наведох да целуна врата ѝ.

После тя се обърна и тръгна към банята на офиса ми, нави ръкави, за да може да измие ръцете си до лактите. Тръгнах след нея, притиснах тяло в нейното и започнах да движа ръцете си по нейните под течащата вода. Пяната се плъзгаше между пръстите ни, а тя облегна глава на гърдите ми. Бях готов да измия аромата на соковете ѝ от ръцете ѝ, само и само за да съм близо до нея.

— У вас ли ще бъдем тази вечер? — попитах. Изборът къде ще прекараме нощта винаги е бил един от най-трудните. Моето легло беше по-удобно за игри, но в нейната кухня имаше повече храна. Тя спря водата и започна да суши ръцете си в кърпата ми.

— У вас. Имам да пера.

— И после да не съм те чул да кажеш, че романтиката била умряла.

Избърсах си ръцете и пак я целунах. Тя не отвори устни, не отговори на целувката ми, а само ме гледаше. Отдръпнах се озадачен.

— Бенет?

— Ммм?

— Знаеш, че е така, нали.

— Какво да знам и какво е така.

— Че те обичам. Може би не го казвам често. Може би затова ти използва сигнала за тревога.

Усмихнах се, но сърцето ми се сви.

— Знам, че е така, наистина. И не пуснах съобщението затова. Просто напоследък нямам честта да се радвам постоянно на вниманието ти, а аз съм алчно копеле. Майка ми не те ли е предупредила, че не мога даделя нищо с никого?

— След като се преместим в Ню Йорк, нещата ще се успокоят и ще имаме повече време.

— В Ню Йорк? Време? Съмнявам се. И дори и да се успокоят, няма ли да е хубаво да се махнем за малко, преди да започне цялата тази лудница.

— Кога? — попита и се огледа, сякаш на всяка свободна повърхност имаше по един планер, претъпкан със задачи за деня, седмицата, годината.

— Никога няма да има подходящо време. И когато се преместим, в началото ще е пълна какофония.

Тя се засмя и поклати глава.

— Е, едно знам — сега точно е най-неподходящото време. Може би към края на лятото.

После ме целуна бързо, погледна часовника, очите ѝ се разшириха от паника.

— Трябва да бягам.

Хукна към бюрото ми, грабна телефона си, и така темата бе приключена.

Но думата „ваканция“ не излизаше от главата ми.

ТРИ

Планът за тази вечер беше доста натоварен: да направя вечеря, да се нахраним заедно, да решим най-накрая кой апартамент да наемем в Ню Йорк, да обсъдим кое от моя и кое от неговия апартамент ще пренесем там, да решим как ще намерим време да опаковаме всичко това! И може би точно от там трябваше да се започне.

О, и да прекарам останалите часове в преговор — как изглежда всеки сантиметър от красивото тяло на моето божествено копеле. Два пъти.

Но това беше преди Бенет да влезе и да ме завари да готвя в кухнята. Без дори и да остави сакото и ключовете си, той буквално се втурна през хола към мен и докато се усетя, вече бе засмукал кожата под ухото ми, сякаш не ме бе виждал от седмици. Няма защо да споменавам, че планът бе драстично съкратен. Бенет очевидно бе решил да прескочи повечето от задачите.

Първо: вечеря. Второ: голи. И май искаше да съкращава и вечерята.

— Никога няма да седнем да се нахраним, ако я караш така — казах, докато целуваше шията ми. Топлият му дъх опари кожата ми и ножът, с който режех, падна на дъската за рязане.

— Е, и? — прошепна и се притисна към дупето ми и после ме обърна с лице към него.

Усещах твърдата повърхност на шкафовете зад гърба си и още по-твърдия пенис на Бенет пристиснат в мен. Беше се надвесил като кула над мен. Винаги се учудвах колко е висок, особено когато не бях с обувки с високи токове. Устните му погалиха шията ми.

— И... — Затруднявах се с отговора. — Като цяло хората отделят прекалено много време за хранене.

Той се засмя нежно и плъзна ръце по ханша ми.

— Точно така. И освен това... Боже, имам чувството, че не съм те докосвал от седмици.

— От днес следобед — поправих го и се отдръпнах леко назад, за да го погледна в очите. — Беше днес следобед. Когато ти направих свирка зад бюрото в офиса ти?

— О, да. Май си спомням нещо такова, но ми е малко мъгляво. Може би... ще опресниш спомена ми... език... пенис...

— Страхотен изказ, Райън. Майка ти знае ли какво си прасе?

Той се засмя с глас.

— Ако се съди по начина, по който ни гледаше, когато ни видя да се чукаме в гардеробната на сватбата на братовчедка ми, мисля, че вече е наясно.

— Тогава не те бях виждала две седмици — казах и усетих как бузите ми пламват. — И не се опитвай да изглеждаш толкова самодоволно секси, задник такъв!

— Но за сметка на това съм твоят задник — каза и притисна устни към моите и ме целуна бавно и дълго. — Не се преструвай, че не ти харесва.

Не можех да споря. Бенет наистина прекарваше повечето време извън Чикаго, но беше мой. Само мой. И никога не ми бе дал повод да мисля обратното.

— И като стана дума за задници — ръката му се плъзна надолу и леко стисна моя. — Само като си помисля какво ще направя с твоя тази вечер...

Исках да споря, да кажа нещо умно, да бъда достоен вербален партньор, но не се сецах какво да кажа.

— Исусе, онемя ли — попита с широко отворени от изненада очи. — Ако знаех, че това ще те накара да млъкнеш и че ще си осигуря малко тишина и спокойствие, щях да повдигна въпроса преди много време.

— Аз... аз... — Отварях и затварях устата си, но нищо не излизаше. Това беше нещо ново.

Когато таймерът изпищя и разреже въздуха с пронизителния си шум, се опитах да се отделя от него, но се олюлях, все още не бях възвърнала самообладанието си.

Извадих хляба от фурната и отцедих водата от спагетите. Бенет се движеше с мен с брадичка, опряна на рамото ми и ръце около кръста ми.

— Толкова хубаво ухаеш — каза. Устата му пак се залепи за шията ми, а ръцете му бавно се плъзнаха към полата ми. Бях повече от изкушена да му позволя да продължи, но вместо това казах:

— Би ли довършил салатата?

Той изпъшка недоволно, разхлаби вратовръзката си и се захвана със салатата на другия плот. Мърмореше нещо, което така и не успях да чуя.

Когато смесих пастата и соса, парата се вдигна във въздуха и образува красиви причудливи формички. Приличаха на панделки. Из кухнята се разнесе лек аромат на чесън. Опитах се да подредя мислите си, но както винаги, това беше напълно невъзможно в негово присъствие. Сякаш когато Бенет Райън влезеше в стаята, изсмукваше целия въздух и оставах като риба на сухо. Все още не разбирах как стана така, кога се бях влюбила толкова сяпко в него.

Когато го нямаше, ми липсваше до болка. Понякога си говорех сама с празната спалня. „Как беше днес в офиса?“, питах. И си отговарях: „Новата ми асистентка е ужасно смешна“. И после си казвах на глас: „Този апартамент винаги ли е бил толкова празен и тих?“

Понякога, след като дни наред бях носила неговата риза и вече губеше от аромата на Бенет, отивах в неговата къща. Сядах на стола, който гледаше към езерото, и се питах какво ли прави. Чудех се дали изобщо е възможно да му липсвам така, както ми липсваше той. Исусе, така и не можех да разбера тези момичета, които се радват, когато приятелите им заминават в командировка. Преди си мислех, че просто се радват, че ще се наспят добре за няколко дни.

Не знам как стана, но истината е, че Бенет успя да се промъкне във всяка част от живота ми. Беше все така инат, упорит, мотивиран и винаги държеше на своето и аз наистина се радвах, че връзката ни не го промени в това отношение. Той се отнасяше с мен като с равна; макар че знаех, че ме обича повече от всичко на света, никога не отстъпваше, когато вярваше, че е прав; не правеше компромиси и винаги ми казваше, когато греша. Ето защо го обичах още повече.

Пренесох чиниите, подредих ги на масата и се обърнах да го погледна през рамо. Бенет все още мърмореше и ядно кълцаше един домати.

— Още ли се цупиш? — попитах.

— Разбира се — каза, донесе салатата, плесна ме по дупето и я сложи на масата, след което издърпа стола ми да седна. После наля по една чаша вино и седна на стола срещу мен. Наблюдаваше ме, докато отпивам, погледът му се спусна от очите към устните и пак към очите. Усмихна ми се мило, но после премигна, сякаш се сецаше за нещо неприятно.

— Канех се да те питам как е Сара.

Сара Дилън завърши същата програма по магистратура като моята, но след дипломирането си напусна „Райън Медия“ и започна работа в друга компания. Тя беше една от най-добрите ми приятелки и Бенет ѝ предложи работа като финансов директор на новия клон в Ню Йорк, но тя отказа. Каза, че не иска да напуска семейството си и живота си в Чикаго. Бенет прояви разбиране, но денят на откриването на офиса приближаваше, а той не бе успял да намери никой за тази позиция и започваше да се тревожи.

Спомних си разговора със Сара в ранния следобед. Онзи задник, годеникът ѝ, бе цъфнал по вестниците как целува някаква жена и най-сетне Сара започваше да си отваря очите за това, което всички ние виждахме от години. Анди ѝ изневеряваше от самото начало.

— Добре е... май. Анди все още твърди, че тази снимка била само провокация, че го били нагласили, но името на другата жена е навсякъде из вестниците. Всеки ден. Знаеш каква е Сара. Никога няма да покаже пред хората какво ѝ е, но знам, че тази история тотално я разби.

Той се замисли и попита:

— Мислиш ли, че е окончателно приключила с него? И няма да го прибере пак?

— Кой знае? Заедно са от години, тя беше едва на двацет и една години, когато се запознаха и заживяха заедно. Ако не го е оставила досега, може и да остане с него завинаги.

— Сега съжалявам, че не го смазах от бой миналия месец на коктейла в Смит Хаус. Какво нещастно мекотело!

— Опитах се да я убедя да дойде в Ню Йорк, но тя е такъв инат.

— Инат? Направо не мога да разбера как сте се сприятелили — каза с каменно лице, но знаех, че едва прикрива усмивката си. Замерих го с едно доматице чери.

* * *

През останалата част от вечерята говорихме за работа, за новия офис, за ремонта, който трябваше да направим, за всички неща, които предстояха, преди дори да започнем да ремонтираме. Обсъждахме дали семейството му ще пътува често до Ню Йорк.

— Кога се върна баща ти? — попитах.

Чаках да ми отговори, но когато не го направи, вдигнах поглед и за моя изненада видях обърканото изражение на лицето му. Подбутваше храната в чинията си и мълчеше.

— Райън, наред ли е всичко?

Минаха няколко секунди, поколеба си и накрая каза:

— Липсва ми... че не работиш за мен.

— Какво? — попитах с разширени очи.

— Знам, и аз не мога да се разбера. Бяхме кошмарен екип. Ситуацията беше извън контрол.

„Много слабо казано“, бих добавила. Фактът, че успяхме да работим заедно в един офис десет месеца, без да се пролее кръв, все още ме изненадва.

— Но... — Погледна ме и продължи: — ... тогава те виждах всеки ден. Това правеше деня предсказуем, ти беше константата и го изпълваше със смисъл. И упорство. А аз те бутах назад и бутах, и бутах. Беше толкова забавно. Най-хубавото време в цялата ми кариера. И аз глупакът го бях взел за даденост.

Оставих чашата на масата и го погледнах в очите. Господи, колко обичах този мъж.

— Това... мога да разбера — казах и търсех подходящите думи. — Не мисля че на онзи етап разбирах какво имам... какво означава да те виждам всеки ден, независимо че по двайсет и седем пъти на ден се налагаше да се боря с импулсивното си желание да те отрова.

— И аз — каза той и се засмя. — И понякога се чувствам виновен, затова че толкова пъти си представях как те мятам през прозореца. Но със сигурност планирам да ти се реванширам за това — каза и отпи голяма глътка.

— Така ли?

— Да, имам списък.

Погледнах го въпросително.

— Първо, ще обеля тази пола от тялото ти. — Наведе се, навря глава под масата, изправи се и продължи: — Разбира се бих те наказал, затова че носиш тази дантела само да ме дразниш, но мисля, че и двамата знаем колко много ми харесва.

Облегна се и сложи ръце зад врата си. Вниманието, с което ме изучаваше, ме накара да настръхна. Всяка друга на мое място би се почувствала неловко — все още помнех времената, когато и аз се чувствах така. Но сега усещах пълзящия във вените ми адреналин, вълнението и очакването като изстрелян в тялото ми куршум, който се настани тежък и парещ под стомаха ми.

— А жилетката — започна с очи, вперени в гърдите ми. — Искам да я разкъсам и да чуя как тези малки копченца се късат и падат, и се търкалят по пода.

Кръстосах крака и преглътнах бавно. Той забеляза, и това ме накара да се усмихна.

— И след това ще те просна на масата — каза и за да докаже, че е сериозен, разклати масата, за да провери дали е стабилна. — Ще сложа краката ти на раменете си, ще те смуча, докато започнеш да молиш, да плачеш за пениса ми.

Опитах се да се престоря, че думите му не ми действат, опитах се да откъсна очи от неговите. Не можех. Устата ми беше пресъхнала. Наложих се да се покашлям, за да проговоря.

— Можеше да го направиш снощи.

— Не. Снощи бяхме изморени и исках само да те чуя как свършваш. Тази вечер не искам да бързам, искам да те съблека, да целуна всеки сантиметър от тялото ти. Да те чукам. Да гледам как ти ме чукаш.

Защо стана толкова топло в тази стая?

— Много си уверен в себе си.

— Разбира се.

— И кое те кара да си мислиш, че нямам други планове?

Изправих се, съвсем забравила за десерта, минах покрай масата и заставах пред него. Вече беше възбуден. Едва се побираше в панталоните му. Имах чувството, че ще разпори ципа. Той проследи погледа ми и се засмя. Зениците му бяха толкова разширени, че давеха бадемовото кафяво на ирисите му. Исках да разкъсам дрехите си и да

усетя горещината на този поглед върху кожата си, да се събудя сутринта изтощена, протъркана между краката, и все още да усещам натиска на пръстите му върху кожата си, по цялото ми тяло, в мен.

Как беше възможно да ме накара да се чувствам така само с един поглед и няколко мръсни думи?

Бенет разтвори крака и аз веднага заставах между тях и протегнах ръка да махна рошавата му коса от челото. Тази коса, която му придаваше вид на прясно изчукан мъж. Меките кичури се плъзнаха в пръстите ми. Бутнах главата му назад и го накарах да ме погледне.

Толкова ми липсваше. Остани. Не заминавай толкова далеч никога повече. Обичам те.

Това исках да му кажа, но думите ми заседнаха в гърлото и единственото, което успях да произнеса, беше едно „Здравей отново“. Бенет наклони глава настрани, усмивката му стана още по-широка.

— Здравей и на теб — каза и веднага стисна ханша ми и ме приближи до себе си. Каза го закачливо, смехът му бе леко ироничен. Господи, как ме четеше като разтворена книга, виждаше всяка моя мисъл като написана с мастило на челото ми. Не че се срамувах да му кажа, че го обичам. Не че се чувствах неудобно, но никога не го бях казвала на никого преди Бенет и беше... страшно... Все едно да отвориш гръдния си кош пред някого, да изтръгнеш сърцето си и да му го дадеш.

Ръката му се плъзна по гърдите ми, палецът му погали вдлъбнатинката между тях.

— Не мога да не се запитам какво ли има под тази красива и много мъничка жилетчица — каза. Поех рязко въздух. Зърната ми се втвърдяваха под мекия кашмир. Той плъзна едно копче през илика, после още едно, и още едно, докато жилетката се отвори и очите му се преместиха върху много малкия ми, почти... невидим сутиен.

— Нов е — каза със задоволство.

— И скъп. Не го унищожавай — предупредих.

Усмивката не можеше да се побере на лицето му.

— Никога не бих си помислил такава низост.

— Бенет, ти ми купи прашки за четиристотин долара и после ги използва да ми вържеш ръцете за леглото.

Той се засмя, плъзна жилетката по раменете ми, разсъбличаше ме бавно, като скъп и отдавна чакан подарък. Дългите му пръсти се

преместиха към полата ми и мекият звук на ципа изпълни тихата стая. Направи това, което обеща — наистина я обели от тялото ми, бавно и мъчително, докато останах само по дантеления сутиен и доста оскъдните бикини.

Климатикът се включи и усетих лекия полъх на хладен въздух върху голата си кожа. Бенет ме сложи да седна в скута му с крака от двете страни на таза му. Материята на панталоните му леко гъделичкаше голите ми бедра и на практика голия ми задник. Може би трябваше да се чувствам ранима или прекалено крехка и оголена така пред него, при положение че той бе напълно облечен, но не, не изпитвах нищо подобно. Напротив, харесваше ми. Много. Беше като първата ни вечер заедно след презентацията ми. Тогава бяхме в неговата къща, вече си бяхме признали, че се обичаме, и аз го бях завързала за стола, за да мога да събера смелост да чуя колко много съм го наранила.

Започвах да разбирам, че ме бе поставил в тази позиция с цел, защото предполагам мислеше за същата нощ.

Очите му бяха натежали от такъв глад, от такова чувство на обожание, че не можех да не усетя прилива на сила, на контрол, сякаш нямаше нещо, което не би направил за мен, само ако отворех уста да го поискам. Сложих ръце на копчетата на ризата му. Исках го гол над мен, под мен навсякъде около мен. Исках да го вкуся, да го раздера с ноктите си, да му оставя следи навсякъде, да направя с устни и зъби пътечка между тези следи. Исках да го просна на масата и да го чукам, докато и двамата обезумеем, докато изтрия всяка мисъл от съзнанието и на двамата.

Някъде в апартамента звънеше телефон. Застинахме. Никой не казваше нищо. Просто чакахме с надежда да е било грешка или да не сме чули добре и че сега ще последва тишина. Но острият звук на телефона му, който познавах болезнено добре, отново наруши тишината. Работа. Това беше рингтонът му за спешни случаи. Не обикновенният спешен рингтон, а онзи за сериозни проблеми. Бенет изпсува с устни върху гърдите ми, а сърцето ми биеше прекалено силно, дишах прекалено шумно за ситуацията.

— Еба си! Мамка му! Съжалявам. — Телефонът продължи да звъни. — Трябва да...

— Знам — казах и станах и се облегнах на гърба на стола, за да не падна. Краката ми трепереха. Бенет прокара ръце по лицето си, сякаш не можеше да повярва. Стана и прекоси стаята. Намери телефона в джоба на самото си. Беше го захвърлил на дивана.

— Да! — каза и се заслуша.

Наведох се за жилетката и я метнах на раменете си. Намерих и полата си и я обух набързо.

Занесох чиниите в кухнята. Той говореше. Опитвах се да не слушам, да му дам пространство и спокойствие да проведе разговора си, но започнах да се тревожа, когато гласът му внезапно се покачи няколко октави.

— Какво значи това? Как така не могат да го намерят? — изкрещя.

Облегнах се на вратата и го загледах как крачи като обезумял пред широката стена от прозорци.

— Това нещо е утре! И някой е сложил официалния, единствения файл на място, което никой не може да открие? Не може ли някой друг да се заеме с това? — Последва пауза, през която реално наблюдавах как кръвното му се покачва. — *Шегуваш ли се?* — Нова пауза. Бенет затвори очи, стисна ги здраво и пое дълбоко въздух. — Ще съм там до двайсет минути.

Затвори. Нямах сили да ме погледне.

— Всичко е наред — казах.

— Не е.

Прав беше. Не беше наред. Цялата ситуация вонеше до небесата.

— Не може ли някой друг да отиде?

— Кой? Нямам доверие на никого за нещо толкова важно. А това, с което разполагам, са няколко малоумни задници. Утре тръгва сделката с Timbk2, а в отдела по маркетинг не могат да намерят последния оригинален файл с финансовите спецификации.

Той млъкна и заклати глава, сякаш отказваше да повярва, че това се случва. Взе самото си и каза:

— Господи, за Ню Йорк ще ни трябва някой, който знае какво прави! Толкова съжалявам, Кло.

Бенет знаеше колко много се нуждаехме от тази нощ. Но имаше и работа, и беше длъжен да отиде. Знаех това по-добре от всеки друг.

— Тръгвай — казах и се приближих до него. — Когато се върнеш, ще съм тук, ще те чакам.

Подадох му ключовете, надигнах се на пръсти и го целунах.

— В моето легло?

Кимнах.

— И ще си облечена в моята риза?

— Само по риза.

— Обичам те.

Усмихнах се.

— Знам. Сега отивай да спасяваш света.

ЧЕТИРИ

Какво е това? Някакъв ташак? Мамка му! Какво е това?

Завъртях ключа и бясно форсирах колата. Искях да разкъртя асфалта по улицата, да оставя гнева си като черни следи от гуми по всяко шосе, по което мина. Бях изморен. Господи, колко бях изморен! И мамицата му как мразех да оправям кашата, която някой друг е забъркал. По дяволите. От няколко месеца работех по дванайсет, петнайсет, осемнайсет часа на ден. И единствената нощ, когато можех да отделя време за Клоуи, да си остана у дома... И те ми се обаждат!

Гневът ми внезапно застина и думата „у дома“ започна да блъска като чук в главата ми.

Независимо дали бяхме у нас, или в нейния апартамент, или с приятелите ни, или в онази дупка — китайския ресторант, който тя толкова харесваше, винаги се чувствах като у дома си. И най-странното е, че тази къща, която ми бе струвала цяло състояние... никога не я бях почувствал като дом, докато в нея не влезе Клоуи. Дали и за нея „у дома“ означава да бъде просто с мен, независимо къде?

Дори не ни остана време да изберем апартамента си в Ню Йорк! Домът, в който щяхме да живеем! Бяхме избрали мястото за новия офис на „Райън Медия Груп“, бях ѝ обяснил къде ще бъдат офисите ни, даже ѝ начертах карта. Направих ѝ схема с обновленията и ремонтните работи, бях намерил и дизайнер, но Клоуи и аз все още нямахме апартамент.

Това би трябвало да означава, че старите навици умират трудно, но реално погледнато връзката ми с нея изцяло бе променила отношението ми към работата. Не че бяха станал по-безотговорен. Напротив. Но преди година единственото нещо, на което бях изцяло отдаден, бе кариерата ми. Сега най-важното нещо за мен беше тя, а кариерата ми се намърдваше между нас, пречеше ми да съм с нея. И това ме взривяваше, гореше ме отвътре и не ми даваше мира.

Не знам кога се случи, не усетих, но предполагам, че тези промени се бяха настанали много преди да си призная пред себе си.

Може би, когато Джоуел дойде в къщата на родителите ми. Или беше на следващия ден, когато паднах на колене пред нея да ѝ се извиня по единствения начин, по който умеех. Или е било много по-рано, още онази първа нощ, когато я целунах в залата за конференции, в онзи момент на слабост. И похот. И слава богу, че съм бил такъв идиот.

Погледнах часовника на таблото на колата. Загледах се и в осветената в червено дата. Пети май. Точно преди една година на тази дата гледах как Клоуи се отдалечава от самолета след конференцията в Сан Диего. Раменете ѝ бяха огънати от болка и гняв, след като я бях запокитил с лека ръка и то само защото ми спаси задника пред най-важния ми клиент.

На следващата сутрин бе напуснала работа и бе напуснала мен. Премигнах, за да прогоня спомена. Напомних си, че все пак тя се върна. При мен. Работихме по връзката си през последните единайсет месеца и въпреки че полудяхах с натоварения си график, никога през целия си живот не съм бил толкова *щастлив*.

Тя беше единствената жена, която някога съм обичал, която някога съм желал, която някога ще обичам. Замислих се за връзката си със Силви. Бяхме скъсали преди повече от две години. Започна като... като... нали знаеш като стъпиш на ескалатора. Една крачка напред и после без никакви усилия се качваш нагоре. В една посока. Започна някак като приятелство и после премина в сексуална връзка. За мен беше перфектно, защото тя беше добра компания със секс бонус и никога не искаше повече от това, което бях готов да ѝ дам. Когато скъсахме, тя призна, че е знаела, че няма да съм в състояние да ѝ дам повече и че за някакъв период от време тази полуинтимна полуинтелектуална връзка ѝ е била достатъчна. Но в един момент, това започнало да не ѝ стига. Прегърнахме се, целунахме се продължително, и аз я пуснах да си отиде. После се навечерях в любимия си ресторант сам, прибрах се и си легнах рано. Спах цяла нощ, сън без сънища, без дори да се събудя. Без драма, без разбити сърца.

Всичко свърши и аз спокойно затворих вратата на тази връзка, напълно готов да продължа напред. След три месеца си бях в Чикаго.

Направо е смешно да сравнявам тази раздяла с това, което се случи, когато изгубих Клоуи. Бях се превърнал в мръсен, вонящ парцал. Спрях да ям, да се къпя, и се хранех със скоч и самосъжаление.

Стисках волана и си спомнях как се държах с две ръце за всяка дребна информация, която Сара изпуснеше за нея. Как изглежда, какво прави, и после анализирах тези подхвърлени трохи, за да разбера дали ѝ липсвам, или не и дали изобщо е възможно да е така нещастна, както бях аз.

Денят, в който Клоуи се върна в компанията, съвпадна с последния работен ден на Сара. Макар че се бяхме сдобрили, Клоуи настояваше да си спи в тях, а аз в нас, за да си починем и наспим. След хаоса сутринта, влязох в стаята за почивка да търся Клоуи. Ядеше пакетче бадеми и четеше някакъв отчет на маркетинг отдела. Сара топлеше в микровълновата нещо изостанало от предишния ден. Когато ѝ предложихме да ѝ направим подобаващо изпращане с обяд, тя категорично отказа. Налях си чаша кафе. Тишината беше толкова тягостна, имах чувството, че продължи поне петнайсет минути. Най-накрая не издържах и се обадох:

— *Сара. — Изненадах се как гласът ми изкънтя в тихата стая. Големите ѝ бистри очи се обърнаха към мен. — Благодаря ти, че дойде да ме видиш първия ден, когато Клоуи напусна. Благодаря ти, че ми казваше какво става с нея. Наистина не искам да си тръгваш. Има и други причини, но тази е най-важната за мен.*

Тя сви рамене и приглади косата си. После се усмихна лекичко и каза:

— *Просто съм щастлива да ви видя заедно. Прекалено беше тихо из тая компания, когато бяхте разделени. И не само тихо, но и скучно. Никой не си крещеше, никой не бълваше епитети, изпълнени с омраза, никой не плюеше в кафето на другия.*

— *Уверявам те, че никога повече няма да е скучно — каза Клоуи и сложи няколко бадема в устата си. — Може и да не ми е вече шеф, но със сигурност вряска до небето.*

Засмях се и тайничко погледнах задника ѝ, докато се навеждаше да си извади бутилка минерална вода от хладилника.

— *Въпреки това — казах и погледнах Сара, — наистина ценя помощта ти в онези кошмарни дни. Ако не беше ти, вероятно щях да откача.*

Сара ме погледна приятелски. Не знаеше какво да прави с ръцете си. Очевидно проявата на благодарност, да не говорим за

емоции, не е нещо, което бе очаквала от мен. Истината е, че такова нещо се случваше в крайно редки случаи.

— Както вече казах, радвам се, че всичко се оправи. Това са неща, за които човек си струва да се бори — каза, повдигна брадичка и се усмихна, и излезе от стаята.

Радостта ми, когато Клоуи се върна в компанията, беше единственото, което ми помогна да игнорирам слуховете из офисите и коридорите на „Райън Медия“. Аз си имах офис, и тя си имаше офис, и двамата бяхме твърдо решили да покажем на всички, че тази връзка може да проработи.

И наистина издържахме почти по цял час, без да се виждаме.

— Липсваше ми — каза, и затвори вратата на офиса ми. — Мислиш ли, че ще ми дадат стария офис, ако ги помоля?

— Не. Колкото и да ми харесва идеята, на този етап ще е катастрофално.

— Не го казах съвсем сериозно — каза и се огледа. Почти виждах как спомените пълнят очите ѝ. Когато разтвори краката си на стола срещу бюрото ми. Когато ми позволи да я докосвам, за да забрави за тревогите за баща си. Когато седяхме в тази стая един срещу друг и говорехме за всичко друго, само не и за нещата, които трябваше да си кажем отдавна. Много по-рано.

— Обичам те — казах. — Обичам те от толкова много време.

Тя премигна, доближи се до мен и се надигна на пръсти да ме целуне. И след това ме завлече в банята и ме накара да я чукам опряна на стената. По обед. В понеделник.

Влязох в паркинга и паркирах на мястото си. Врътнах ключа, колата застина, а аз се загледах в стената. Думите на Сара не спираха да кънтят в главата ми. Това са неща, за които човек си струва да се бори. Сара се бе прибрала у дома си, бе отнесла съвета си при най-гнусния женкар в цяло Чикаго. Тя се бе погрижила за мен, когато бях съкрушен и смазан от загубата на Клоуи. Бе дошла да ме потърси. А аз какво направих за отплата? Бях ѝ позволил да се върне, да продължи да живее с мъж, който знаех, че я мами, само защото си бях помислил, че не е моя работа да се бъркам!

Къде щях да съм сега, ако Сара си бе помислила същото? Да, постъпката ми не говореше никак добре за мен.

Излязох от колата и минах през фойето. Охранителят ми помахаше и пак се зачете във вечерния вестник. Тръгнах към асансьорите. Сградата беше празна, чувах всяко скърцане на асансьора. Чувах как въжетата се въртят около колелетата и как спира с глух звук на осемнайсетия етаж.

Бях сигурен, че тук няма никой. Всички вероятно ровеха из компютрите и търсеха последната версия на файла, но в паниката си бяха забравили да проверят работния сървър. Защо да се сетят?

И в крайна сметка се оказа, че трябваше да оставя Клоуи заради нещо, което отне само двацет и три минути работа, а това беше солидна гаранция, че утре настроението ми щеше да е, меко казано, гръмотевично. Мразех да върша работата на някой друг! Бяха сложили грешно име на файла и точно както подозирах е бил забутан в грешния фолдер на сървъра. Освен това, на бюрото ми имаше разпечатано копие и някой компетентен, някой с поне грам мозък можеше да дойде, да го вземе и да ми спести тази разходка по нощите. Изпратих файла на един от изпълнителните си директори, направих няколко копия на хартия, маркирах имената на двете участващи в сделката страни и оставих по едно копие на бюрата на всички, които бяха работили по сделката. След това си тръгнах.

Да, знам, че се държах с тях малко просташки и злобно, но така става, когато някой се опита да ме отдели от Клоуи. Заслужаваха си го.

Знам, че тези малки недоглеждания и изпускане на дребни детайли ме нервираха повече от необходимото, но вниманието към детайлите е първото нещо, което определя един екип като екип. Ето защо за Ню Йорк имах нужда от човек, който да застане над главите им и да им казва кое и как и да им държи сметка за такива недоглеждания.

Изпъшках отчаяно, седнах в колата и завъртях ключа с ясното съзнание, че това е едно от първите неща, с които трябва да се захвана утре сутринта — да търся човек и да го намеря до месец. И в това настроение как да се върна при Клоуи? Щях да съм кисел и да се дразня... и изобщо не говорим за приятно дразнене. Господи, прости, исках да съм с нея. Защо всичко беше толкова шибано? Толкова дяволски трудно? И без друго прекарвахме толкова малко часове сами. Не исках да ги пропилявам за това, че бях стресиран от работа, от търсене на апартаменти, от търсене на човек, който може да си свърши

работата, без да се налага да му бършеш задника. И двамата се оплаквахме, че нямаме време да се видим, от натоварването в работата. Защо не можехме да оправим някак нещата. Да заминем? Знаех, че според Клоуи точно сега беше изключено, но пък кога нямаше да е изключено? Никой нямаше да ни даде времето ей така в ръцете. И кога се превърнах в мухльо, който седи и чака да му дадат, чака нещо да дойде и да потропа на вратата му?

Майната му. Заеби тези глупости. Оправи нещата!

— Събирай си акъла, Бен — извиках и гласът ми изкънтя в колата. Погледнах часовника да се уверя, че не е прекалено късно за телефонно обаждане, извадих телефона си, минах по номерата, маркирах номера и преди да набера, излязох от паркинга и тръгнах по Мичиган авеню.

След около шест позвънявания, гласът на Макс избумтя в слушалката.

— Ей, Бен!

Усмихнах се и натиснах газта, за да мога възможно най-бързо да избягам от работа.

— Как си, Макс?

— Добре съм, копеле. Даже много добре. Има ли нещо вярно в тоя слух, който достигна до мен, че се местиш към Ню Йорк с целия офис?

— Да, там сме след месец и нещо. Офисът е на Пето и Петнайсетото авеню.

— Близо си до нас. Идеално. Трябва задължително да се видим, когато дойдеш.

— Да, няма спор, няма спор. — Зачудих се как да продължа, защото знаех, че Макс със сигурност се пита защо му се обаждам по това време. — Виж Макс, искам да те помоля за една услуга.

— Да чуем.

— Искам да замина с приятелката си за няколко...

— Приятелка? — смехът му изпълни колата ми. И аз се засмях. Със сигурност никога не бях представял нито едно момиче пред Макс точно по този начин.

— Клоуи, да. И двамата работим в „Райън Груп“ и напоследък ни се събра много по кампанията на Пападакис. Засега всичко върви гладко, така че можем да си позволим малко време да заминем, преди

да се преместим... — Пак млъкнах и пак се поколебах, но думите сами избълбукаха в гърлото ми: — Мислиш ли, че е пълна лудост, ако наема някой да опакова багажа ни тук, да ни намери апартамент в Ню Йорк и просто да се махнем за няколко седмици?

— Не е лудост, Бен. Това е единственият начин да си запазиш разсъдъка.

— И аз така мисля. Знам, че е доста импулсивно, но се чудех... дали да не заведа Клоуи във Франция. Онази къща в Марсилия все още ли е твоя? И дали мога да я наема за няколко седмици?

Макс се засмя тихичко.

— Да бе, пич, все още е моя. Но забрави да я наемаш. Просто иди, не ми дължиш нищо. Ще ти изпратя упътване как да стигнеш дотам. Ще се обадя на Инес да изчисти. Къщата е празна, не съм ходил от зимата. Кога мислиш да пътуваш? — Менгемето, което досега бе стискало гърдите ми, започна да отпуска. Облекчението беше страхотно. Планът започна да се оформя в главата ми.

— Този уикенд става ли?

— Страхотно. Пусни ми имейл с кой полет ще пътувате, за да ѝ кажа да ви чака и да ви даде ключовете.

— Макс, това е жестоко, човече! Благодаря. Дълга ти услуга.

Буквално можех да видя лукавата му усмивка, когато каза:

— Няма да забравя последното.

* * *

За първи път изпитвах такова облекчение. Пуснах радиото и си представих как се качвам на самолета с Клоуи. Пред нас само слънцето. Никакви планове и задачи. Само дълги, лениви утрини, голи в леглото, най-хубавата храна и вино на света.

Но преди да се прибера, трябваше да спра на още едно място. Знаех, че е късно да ходя до родителите си, но нямах избор. Мозъкът ми щеше да се пръсне от планове, и не можех да си легна преди и последната подробност да бъде уточнена и всеки възможен проблем — разрешен. По пътя към родителите си се обадих и оставих съобщение за туристическия си агент. После оставих съобщение на гласовата поща на брат си, с което просто го уведомявах, че заминавам за три

седмици. Не исках дори да се замисля за реакцията му. Имахме нов офис, всичко беше уредено, така че можехме съвсем спокойно да наемем някой да опакова. Оставих съобщение за всеки от управителите на отдели, с което ги уведомявах за заминаването си и какво се очаква да направят в мое отсъствие. После свалих прозорците и пуснах хладния нощен въздух да удря с все сила лицето ми и да отвее целия стрес от тялото ми.

Докато спирах пред къщата на родителите си, се сетих за първия път когато с Клоуи дойдохме тук като двойка.

Беше три дни след презентацията ѝ. През двата дни почти не станахме от леглото. Изобщо не се подадохме от къщата ми. Но след милионите обаждания и съобщения от всички от семейството да ни канят на вечеря и да им позволя да прекарат малко време с нея и да не я пазя само за себе си, най-накрая се съгласихме да отидем на вечеря. Клоуи бе липсвала на всички, не само на мен.

През целия път до нашите, се смяхме и закачахме, свободната ми ръка беше преплетена в нейната. Тя разсеяно правеше малки кръгчета по китката ми с показалеца на другата си ръка, сякаш се опитваше да повярва, че това е истина, че наистина се случва. Че бяхме заедно.

Не се бяхме изправяли пред света след онази първа вечер, когато бях присъединен към женската компания. И сега това отиване в родителите ми беше малко странно, но изобщо не бях очаквал, че Клоуи ще се притесни и най-малко от такова нещо. Винаги се бе изправяла пред всяко предизвикателство смело, с високо вдигната глава и с целия си инат. Едва когато застанахме на верандата и се пресегнах да отворя вратата, усетих как ръката ѝ трепери сгушена в моята.

— Какво има? — Дръпнах я назад и я обърнах с лице към мен.

— Нищо, добре съм.

— Не прозвуча никак убедително.

Тя ми метна гневен поглед.

— Добре съм. Просто отвори проклетата врата.

— Мили боже! — Честно, бях втрещен! — Клоуи Милс притеснена?

Този път се обърна и ме погледна открито в очите. Не казвам, че ме гледаше мило, напротив.

— И ти си забелязал? Иди разбери... Майко мила, ама ти си бил направо брилянтен. От Федералното бюро със сигурност могат да те назначат, да ти дадат една значка и да те сложат в някой голям офис. — Посегна да отвори вратата сама, но аз хванах ръката ѝ, преди да успее да завърти топката. Усетих как по лицето ми се разлива огромна усмивка.

— Клоуи?

— Просто не съм ги виждала от... знаеш... И те те видяха, когато беше... знаеш... когато беше... — Започна да върти ръце, сякаш искаше да напише във въздуха „Когато Бенет беше на дъното, след като тя го зараза“. — Само... нека не го правим на проблем. Добре съм — завърши.

— Просто се наслаждавам на тази рядка гледка — притеснена, смутена, изплашена Клоуи Милс. Дай ми минутка да се наситя на мига.

— Да ти го начукам.

— Да ми го начукаш? — заставах пред нея и притиснах тялото си към нейното. — Госпожице Милс, опитвате се да ме съблазните ли?

Тя най-сетне се усмихна, раменете ѝ се отпуснаха, сякаш се предаде на напрежението.

— Просто не искам да бъда...

И тогава вратата се отвори със замах, Хенри направи крачка напред и я обгърна в масивните си ръце.

— Ето я!

Клоуи ме погледна скришом над рамото на брат ми и се засмя.

— ... неловко... — завърши изречението си и веднага след това уви ръце около врата му.

Секунда след Хенри излязоха и родителите ми, сложили по една усмивка, от която да ти се доходи по голяма нужда. Очите на майка ми бяха подозрително влажни.

— Колко време мина? Прекалено много — каза Хенри, пусна приятелката ми и ме погледна.

Започна да ми става зле. Тая вечер можеше да се превърне в един семеен съд, една вечеринка, на която всички да си припомним колко много е изстрадала Клоуи, какво изпитание е било всичко това за нея, колко е невъзможно да се работи с мен, а нейното далеч от

невинното поведение да бъде заровено в миналото. Добре че изглеждаше в добра форма в тая черна рокля, че да има с какво да се разсейвам.

Бях се обадил на баща ми още сутринта и му бях казал, че планирам да отида на презентацията ѝ, за да се опитам да я убедя да представи сделката с Пападакис. Също му казах, че ще я моля да се съберем отново. Баща ми ме подкрепи, както винаги и ми каза, че независимо какво ще реши Клоуи, бил горд, че преследвам това, което искам.

Влязох в къщата, прегърнах майка ми и баща ми, а „Това, което искам“ ме погледна и прошепна тихо:

— Не знам от какво се притеснявах толкова много.

— Защо си се притеснявала? — попита майка ми изумено.

— Просто... напуснах така внезапно, без предупреждение. Затова. И че не ви бях виждала от месеци... — каза Клоуи.

— Не, не, не и не! Ти беше тази, която трябваше да търпи Бенет — каза Хенри, без да обръща внимание на раздражението в усмивката ми. — Повярвай ни, разбираме те.

— Хайде, стига — издърпах я назад. — Да не го правим на голям въпрос.

— Просто си знаех — прошепна майка ми и сложи длани на бузите на Клоуи. — Знаех.

— Какви ги говориш, майко? — казах и я прегърнах и после се сетих... — Знаела си и въпреки това ѝ нагласи среща с Джоуел?

— Мисля, че народът го е казал най-добре: върши, каквото ще вършиш или ставай от гърнето — намеси се Хенри.

— Никога не бих използвала такава... поговорка, Хенри Райън — изгледа го кръвнишки майка ми, прегърна Клоуи и я поведе по коридора. Докато вървяха, се обърна и ми каза: — Просто си помислих, че ако си толкова заблуден, че не можеш да видиш това, което е пред очите ти, значи друг мъж я заслужава повече. Или поне заслужава право на опит.

— Горкият Джоуел, така и не получи право на опит дори — каза баща ми изпод носа си, с което изненада всички ни и може би най-много себе си. Той вдигна глава и се засмя.

— Е, какво толкова, все някой трябваше да го каже.

Излязох от колата, все още усмихнат от хубавия спомен: десет минути си говорихме как всеки от нас е получавал хранителни натравяния с разстройство в най-неподходящо време, после обсъждахме разкошния крем Брюле, който майка ми беше направила, накрая с Клоуи едва успяхме да се доберем до колата и до леглото, и се превърнахме в кълбо пот, ръце, крака и други органи. На пода, в хола ни.

Завъртях ключалката на входната врата. Баща ми едва ли си беше легнал, но се надявах да не събудя майка ми. Топката се превъртя с познатото скърцане и преди да я отворя, я повдигнах леко, защото паркетът се бе надул точно зад прага.

За моя изненада, майка ми ме посрещна в антрето. Беше облякла старата си виолетова роба и държеше две чаши чай.

— Не знам защо — каза и ми подаде едната чаша, — но някак бях сигурна, че ще дойдеш тази вечер.

— Майчинска интуиция? — попитах, поех чашата и я целунах по бузата. Поколебах се и се помолих тихичко да успея да контролирам емоциите си тази вечер.

— Нещо такова. — Очите ѝ се напълниха със сълзи, но тя веднага се обърна, преди да успея да я попитам защо плаче. — Хайде, знам защо си тук. В кухнята е.

ПЕТ

— И си сигурна, че ще получим подписа навреме? — попитах асистентката си. Тя погледна часовника си и започна да пише бързо в бележника си.

— Да, Арон пътува насам. Ще са тук до обед.

— Добре — казах, затворих файловете и й ги подадох. — Ще ги прегледаме пак преди срещата и ако нещо не е... — Вратата на офиса се отвори и нахлу един много решителен и смел Бенет. Асистентката ми издаде лек писък на ужас и с жест я подканих да се върне в стаята си. Тя излезе буквално на бегом. Дългите му крака го пренесоха до бюрото ми само с три крачки, погледна ме и след секунда извади два бели плика и ги заби върху купа с документация пред мен. Огледах пликовете и после бавно вдигнах поглед към него.

— Това ми е познато — казах. — Я да видим кой от двама ни пръв ще затръшне вратата и ще хукне надолу по стълбите.

Той завъртя очи и каза нетърпеливо:

— Просто ги отвори.

— Добро утро и на вас, господин Райън.

— Клоуи, не се дръж като пръчка в задника.

— Защо, искаш ти да си пръчката в моя ли?

Очите му омекнаха и ме целуна през бюрото. Беше се прибрал късно, много след като бях заспала. Събудих се едва когато алармата ми звънна и усетих силно притиснатото му до мен тяло. Трябва да ми дадат медал, че се преборих с изкушението да остана в онова легло.

— Добро утро, госпожице Милс — каза нежно. — Сега отваряй проклетите пликове.

— Щом настояваш. Но не казвай, че не съм те предупредила. Когато блъскаш по бюрото ми и размахваш някакво нещо, никога не е свършвало добре и за двама ни. Поне за мен не е завършвало добре. Може би, ако се замислиш...

— Клоуи!

— Добре, добре.

Взех плика, на който видях името си, и извадих лист.

— Чикаго до Франция? — Погледнах го. — Изпращат ме някъде?

Бенет се усмихна широко и честно казано изглеждаше толкова красив, че за миг се поздравих, че не направих тази грешката да стана, когато влезе, защото със сигурност вече щях да съм в прегръдките му.

— Франция. И по-точно Марсилия. Вторият билет е в другия плик.

Самолетни билети. По един плик за двама ни. За този петък. Вече беше вторник.

— Не... не разбирам. Отиваме във Франция? Не е заради снощи, нали? Бенет, просто животът ни е забързан, заети сме, и такива неща ще се случват винаги. Кълна се, не бях разстроена.

Той мина от моята страна на бюрото и коленичи пред мен.

— Не, не е заради снощи. Заради много нощи е. Това е заради мен, да си спомня кое е най-важното в живота ми. А това сме ние. Ти и аз. Ние. Това е важното. Почти не се виждаме Клоуи. И това няма да се промени, когато се преместим. Обичам те. Липсваш ми.

— И ти ми липсваш, но... аз... аз... съм малко изненадана. Франция е толкова далеч и имаме толкова много работа и...

— Това не е просто Франция. Това е частна къща, вила. На моя приятел Макс. Казвал съм ти, с когото учехме заедно? Вилата е красива и празна. С огромно легло. Няколко огромни легла. Басейн. Можем да готвим и да се разхождаме голи. Няма да се налага да вдигаме телефона, ако не искаме. Хайде, Кло.

— Харесва ми как вметна тази малка подробност с ходенето голи. Защото винаги би използвал този подход, за да склучиш сделка.

Усетил, че започвам да се поддавам на изкушението, той се приближи до мен и каза:

— Едно от силните ми качества е, че винаги се старая да опозная добре опонента си, госпожице Милс. Е, какво ще кажеш? Идваш ли с мен? Моля те...

— За бога, Бенет, едва десет часа е, а ти вече ме засипваш с ухажвания и съблазнителни оферти.

— Бях решил да те упоя и да те метна на рамо, но нещата щяха да загрубеят на митницата.

Поех дълбоко въздух и пак погледнах билетите.

— Добре. Значи трябва да заминем на девети и да се върнем, на... Чакай, какво е това?

— Кое?

— Три седмици? Не мога да зарежа всичко и да замина за Франция за три седмици, Бенет.

Той стоеше пред мен напълно объркан.

— Защо? Имах време да уредя...

— Ти сериозно ли си мислиш, че това е възможно? Първо, след месец се местим. Месец! А още не сме си избрали жилище в Ню Йорк. Освен това моята най-добра приятелка преживя такъв удар от тоя задник, който ѝ изневерява с цялото женско население в света! И да не забравяме малката подробност — моята работа. Имам срещи, трябва да наема хора за целия си отдел в Ню Йорк!

Лицето му посърна. Очевидно не беше очаквал такава реакция. Слънцето беше зад гърба му и когато обърна глава настрани, светлината се оплете в гъстите му мигли и очерта линиите на лицето му.

Чувството за вина се разду като балон в гърдите ми.

— Мамка му, съжалявам — облегнах глава на рамото му. — Съвсем не исках да прозвучи така.

Силните му ръце ме обгърнаха и усетих как издиша тежко.

— Знам.

После ме хвана за ръката и ме поведе към малката масичка в ъгъла на стаята и ме сложи да седна. Настани се срещу мен и каза:

— Ще преговаряме ли? — Усетих предизвикателството в гласа му. Видях го и в очите му. Не го бях виждала такъв от много време.

— Това вече мога да направя.

Той се наведе напред, облегна лакти на масата и сложи ръце една в друга.

— Преместването. Да, няма спор, че е голяма задача. Но имаме „Риъл Тор“. Знаем кои са трите най-големи и най-добри спедиторски фирми за тази цел и ти трябва да ми кажеш дали искаш да се видиш и с трите и да решиш сама, или да ми се довериш в избора. Можем да оставим всичко останало, включително самото опаковане на „Риъл Тор“ и да платим на хората да свършат работата вместо нас. — Тук спря, погледна ме въпросително и аз кимнах с глава да продължи. — Знаем, че се притесняваш за Сара. Говори с нея. Разбери как се чувства

и какво мисли да прави. Ти самата каза, че все още не знаеш дали ще го напуска, или не, нали?

— Да.

— Така че, ще пресечем и този мост, но нека първо стигнем до него. А работата ти... Много се гордея с теб Клоуи, и знам колко много работиш и колко е важно присъствието ти тук, но повярвай ми, никога няма да дойде подходящото време. Никога. Винаги ще бъдем заети, винаги ще има хора, на които трябва да се обръща внимание, винаги ще има неща, които не могат да бъдат отложени. Тъкмо ще се научиш да възлагаш малко от твоите задачи на някой друг. Обичам те, но трябва да ти кажа, че това е едно от нещата, които не умееш да правиш. А когато се преместим, ще имаме много повече работа. Кога ще имаме изобщо някаква възможност да го направим? Искам да съм с теб. Искам да ти говоря на френски и да те накарам да свършиш, докато ти говоря на френски в леглото. Във вила във Франция, където на никой няма да му скимне да идва на гости през уикенда и никой няма да се обажда да ни вика по работа.

— Така като говориш, е много трудно да се вземе зряло решение — казах.

— Зрелите решения са много надценени.

Исках да кажа нещо, но така и не можах. Просто стоях и го гледах с отворена уста. Тъкмо се канех да го попитам кой е този безразсъден, неразумен и свободен човек и какво са направили с моя Бенет и къде са го скрили, когато на вратата се почука. Едва откъснах очи от прелестното му лице и видях изпълнените с ужас очи на една стажантка, която разтреперана гледаше към Бенет. Без съмнения някой мазохист я беше изпратил да извика Копелето.

— Ам... много се извинявам, госпожице Милс — започна да заеква и закова очи в мен, защото очевидно се страхуваше да погледне директно към Бенет. — Очакват господин Райън да се яви в залата за заседания на дванаде...

— Благодаря — отговорих. Тя веднага излезе и аз пак го погледнах.

— Да го обсъдим по-късно? — попита тихо и стана. Кимнах, все още замаяна от промяната в цялостното му поведение.

— Благодаря — казах, сочейки към билетите, но исках да му благодаря за много повече неща. Той ме целуна по челото и каза:

— После.

* * *

Пътуванията и екскурзиите... някак не бяха нашата стихия. Някак не се получаваха. Сан Диего беше наистина перфектното място. Тогава бяхме затворени в нашето малко балонче. И след това последва катастрофата и когато се събрахме заедно, се случи невъзможното. После планирахме да пътуваме за Деня на благодарността, но се наложи да анулираме билетите, защото и двамата имахме работа. През декември опитахме пак, но Бенет беше затънал до шия в работа с онази фитнес компания, а сделката трябваше да тръгне веднага след Нова година. А сделката с Пападакис, по която работихме заедно, трябваше да стартира в началото на януари.

Не знам как успях да го убедя да дойде за един уикенд през празниците у дома.

При баща ми.

Да се запознае с него.

Бенет определено не искаше. Беше към края на кампанията, вече изпипваше нещата, но трябваше да се види и със семейството си, защото и те го дърпаха, а на всичкото отгоре имаше и приятелка, която бе посветила последната година да се жалва на баща си какъв непоносим задник е шефът ѝ, след което му бе признала, че прави секс със същия този шеф. Това пътуване беше предварително обречено. Във всяко отношение.

Бенет мълча през цялото време на полета и след като дълго чаках да ми предложи да правим секс в тоалетната, и когато не го направи, разбрах, че нещо става.

— Изрядното ви поведение на истински възпитан джентълмен започва да ме безпокои, Райън. Какво става? — попитах, след като кацнахме и си запробивахме път към гишето за наемане на коли.

— Какво значи това?

— Ами не направи нито един коментар, който да включва дейности като лизане, смучене, яздене, докосване, галене... с две думи нито един коментар, който да касае пениса ти. Цели три часа. Почти

мога да чуя как работят мозъчните ти клетки и знам, че нещо не е наред. Започвам да се тревожа.

Той ме плесна по дупето.

— По-добре ли си сега. Между другото, циците ти изглеждат страхотно в този пуловер.

— Кажу ми какво става.

— Какво да става? Предстои да се запозная с баща ти — каза и разхлаби яката на ризата си.

— И?

— И той знае какъв задник бях. — Покашлях се и той ме изгледа ядно. — Добре, какъв задник мога да бъда понякога.

— Понякога?

— Клоуи!

— Това е онази част от чара на Бенет Райън, за която разказват всички — казах и запърхах с мигли. — Кога започна да се извиняваш и оправдаваш пред хората за това какъв си и как се държиш?

— Откакто решихме да гостуваме на баща ти. И ако човекът има календар, вече е събрал две плюс две и е разбрал, че съм спал с теб още докато работехме заедно.

— Аз също трябваше да застана лице в лице със семейството ти, след всичко, нали? Сигурна съм, че Мина е казала на Хенри за СЛУЧКАТА В БАНЯТА, а ако Хенри знае, това значи, че и Елиът знае, а ако Елиът знае... О, боже! Майка ти знае, че сме правили секс в любимата ѝ баня! Докато Джоуел, който бе извикан на среща с мен, седеше долу и ядеше! — Ударих се по челото, защото едва сега наистина осъзнавах, че всички знаят за онзи случай!

— Да, но има една малка подробност — всички в моето семейство носят под официалните си тоалети, под нощниците и всекидневните си дрехи по една тениска с надпис „Аз обожавам Клоуи Милс“, така че те нямат нищо общо с тази ситуация тук.

Стигнахме вратата на агенцията за отдаване на коли под наем, той сложи ръка на дръжката, но аз го хванах и го накарах да ме погледне.

— Виж, баща ми знае каква е дъщеря му. Знае, че мога да бъда малко буйничка.

— Ха! Буйничка?

Сега беше вече мой ред да го гледам ядно.

— И знае, че мога да давам, но знам и как да си вземам. Така че няма да имаш никакви проблеми.

Той въздъхна, опря чело в моето и каза:

— Щом така казваш... така да е.

* * *

Докато паркирахме на алеята пред нас, баща ми излезе да ни посрещне и когато видя огромния черен мерцедес, подсвирна злобно, докато ботушите му газеха в скърцащия сняг.

— Винаги съм вярвал, че съществува една-единствена причина мъжете да карат такива големи коли: все нещо трябва да компенсират за малкия размер, нали Бенсън?

— Бенет — каза тихо моето момче и после ми се усмихна притеснено.

— Коледа е, татко. Нямахте останали джипове.

Нещата станаха още по-зле на вечеря. Докато седяхме на масата, баща ми не спираше да го гледа, сякаш се опитваше да се сети дали не го е виждал по телевизията и сякаш се надяваше да успее да свърже лицето му с криминалните новини.

— Бенет, а? — каза и го погледна над очилата си. — Що за име?

— Татко!

— Майка ми беше почитателка на Джейн Остин. Средното име на брат ми е Уилоуби. Аз май съм се отървал леко — каза Бенет. Баща ми дори не се усмихна.

— А, кръстили са те на герой от някой роман за жени? Е, това обяснява доста неща.

— Твоето име например, Фредерик — продължи Бенет с лека усмивка. — Хубаво име е, ако нямаш нищо против да похваля името ти. Фредерик Уентуърт е главният герой в „Доводите на разума“. Майка ми ме накара да изчета всички книги на Джейн Остин, когато бях в гимназията. А аз винаги правя каквото ми каже майка ми. — После сложи хапка в устата си, сдъвка я бавно, преглътна и добави: — Тя ме посъветва да започна да излизам с дъщеря ти.

— Хм! Внимавай с нея — каза гневно баща ми и му хвърли убийствен поглед от другия край на масата. — Приятелят на асистента ми е в мафията и съм повече от сигурен, че няма да липсваш на никого.

— Татко!

Той ме погледна с широко отворени невинни очи.

— Какво?

— Приятелят на Марк не е в никаква мафия.

— Разбира се, че е. Та той е италианец.

— Какво като е?

— Повярвай ми, виждал съм го. Кара черна кола с много черни стъкла. Един път на едно служебно парти Марк го нарече Дебелия Дон.

— Казва се Глен, татко. И учи за счетоводител. Не е в никаква мафия.

— Не знам защо трябва да спориш с мен за всяко нещо, Клоуи. Не мога да разбера от кого си го взела това качество.

И тогава Бенет започна да се смее с глас. Направо се задави. Наложил се да стане от масата, разбира се, след като помоли да бъде извинен.

По-късно Бенет успя да спечели баща ми, като се остави да го бие на Монополи. Вероятно това е първият и последен път, когато Бенет е претърпявал загуба, когато са замесени пари. Макар и фалшиви. Така и не разбрах как успя да се прекърши да го остави да бие. По-късно се изниза от стаята за гости и се настани при мен в леглото ми.

— Ще ни хванат! — казах и вече се катерех върху него.

— Ако си тиха, няма да ни хванат.

— Хм, не знам. Не искам да ти казвам колко пъти баща ми ме е хващал да се изнизвам през прозореца посред нощ. Не можеш да си представиш колко бях тиха. Всеки път.

— Може ли да не говорим за баща ти сега. Разваля ми удоволствието, което изпитвам, като си помисля как ще те чукам в тийнейджърското ти легло. И... Боже, Клоуи... на това бикини ли му казват? — каза и уви ръка около тънката лента на гащите ми и ги дръпна. Силно.

— О, господи — исках да извикам, но излезе като задавен шепот. — Бяха нови и...

— И ти хареса — довърши вместо мен и се усмихна. — Просто изпълнявам задълженията си по поддържането на една отколешна традиция.

Исках да споря, но първо: беше прав, второ: вече не знаех какво става, защото Бенет бе преместил бикините настрани и пръстът му вече беше заровен в мен. После стисна ханша ми с другата си ръка и ме подкани да мърдам над него.

— Точно така — каза, устните му се разделиха, очите му се забиха между краката ми. — Мамка му! Махни тази тениска.

Разбира се вече бях забравила за разкъсаните гащи, и събличах тениската си. Увеличих темпото. Леглото леко проскърца.

Бенет седна и прошепна:

— Тихо! И се надигни малко, седни върху мен.

Преместих тежестта си върху коленете и гледах как смъква пижамата по бедрата си.

— Наистина ли ще го направим тук? — прошепнах. Леглото беше толкова малко, стаята — прекалено топла, и най-важното — баща ми през две врати по коридора. Беше неудобно, беше глупаво, но не помня някога да съм го желала толкова много.

Включих нощната лампа, за да го виждам по-добре. Устните му бяха леко подпухнали, косата разбъркана, а усмивката му буквално цъфтеше, когато каза:

— Обичам те, малка моя мръснице! Искаш да те гледам, нали?

— Да.

— Докосвай се — прошепна.

Започнах да се докосвам прекалено бавно за мен самата, но така можех да го накарам да откачи. Очите му се разшириха. Целуна ме и каза нещо неразбираемо, езикът му мързеливо се плъзна около моя. Нежните му звуци, ръцете му навсякъде по тялото ми, penisът му по клитора ми, докато най-накрая ме изпълни.

Усещането за пълнотата в мен, за топлия му дъх по горещата ми кожа — всичко беше като мъгла. Бенет захапа зърното ми, опъна го със зъби, а аз бавно го яздох. Бях напълно изгубена във... всичко... и изобщо не чух познатото скърцане на вратата на стаята ми.

— О, Пресвета Дево! — изкрещя баща ми. И последва хаотично размахване на ръце, крака одеяла; чаршафи падаха около нас, вместо върху нас. Вяло регистрирах топуркането от стъпките му по коридора, бягаше като от дявола и мърмореше нещо за малкото си момиченце и за секс в къщата и за първи признаци на сърдечен удар.

Да речем, че никога в живота си не сме били по-благодарни на съдбата, когато онзи футболист се обади по спешност, и понеже треньорът му беше стар приятел на баща ми, той се съгласи (мисля с готовност) да почисти канала на корена на зъба му.

Баща ми отиде да ги чака в кабинета си да пристигнат от Фарго часове преди зората да пукне.

Не, никога не ни е вървяло с почивките.

* * *

Съвестта ме яде цяла сутрин. Не трябваше да бързам да му откажа, не трябваше така необмислено да реагирам, че времето не е подходящо, че е невъзможно. Той се опитваше, правеше усилия да бъде гъвкав, да уреди нещата, да съчетае всичко, за да бъде с мен, а аз бях тази, която му набиваше в главата, че работата е най-важна. Какво ми ставаше за бога? Луда ли бях? Опитвах се да го видя за минутка между срещи, рядко успявах да го измъкна за обед.

Видяхме се в коридора и после цяла глутница изпълнителни го отмъкваха нанякъде, бърбореха, пърхаха около него като досадни журналисти покрай кинозвезда.

— Трябва да поговорим — казах само с уста.

— Прилеп? — мисля, че каза.

Поклатих глава, не ставаше.

— Вечеря?

Той кимна, прати ми въздушна целувка зад гърба на всички и изчезна по коридора и към асансьора.

* * *

— Какво става? Как вървят нещата?

Сара сви рамене, хвана още едно картофче, бавно го потопа в кетчупа и започна да рисува с него из чинията и най-накрая го лапна.

— Нещата са наред.

Погледнах я гневно. Нещата със Сара винаги са „наред“.

— Не, сериозно, всичко е нормално — каза пак и се облегна. — Толкова много шум се вдигна, че се опитвам да разбера кое е вярно и кое е лъжа.

— Да, звучи като план. Да се опиташ да разбереш — казах.

— Познавам го от толкова време. Просто не мога да проумея. Но честно, наистина съм добре.

— Сара, извинявам се за намесата, защото реално погледнато, не ми влиза в работата, но това е най-голямата простотия, която някога съм чувала.

— Моля?

— Чу ме. Това нещо с Анди е сериозно, много сериозно. Бенет иска да отидем във Франция и освен хиляда двеста петдесет и четирите причини, които мога да изброя да не го правим, на върха на планината от неща, заради които съм готова да се откажа, си ти.

— Моля? — повтори, но този път почти извика. — Бенет иска да те заведе във Франция! Това е страхотно! Чакай, какво за мен, какво искаш да кажеш?

— Да, иска да заминем сами и да прекараме малко време само двамата преди лудницата в Ню Йорк да ни затрупа — казах, смачках салфетката си на топка и я замерих. — И аз се колебая да замина за три седмици, защото се тревожа за теб.

Сара се засмя, стана, обиколи масата и ме прегърна.

— Това е най-милото нещо, което някой ми е казвал. И най-идиотското. Обичам те, Клоуи.

— Но аз се местя в друг град. — Стиснах я по-силно. — И това щяха да са последните ни три седмици заедно.

Сара седна до мен.

— Клоуи, аз съм голямо момиче. Освен това има самолети. Повярвай ми, толкова много те обичам за това, което каза... че искаш да останеш тук и да се грижиш за мен. Но мисля, че Бенет е прав. Имате нужда от това. Ако можете да го уредите, слагайте по някой парцал в куфарите и го заведи във Франция.

Засмях се и се облегнах на рамото ѝ.

— Господи, всичко ще се обърка. Ще настане пълна каша. Трябва да намеря човек да проведе интервютата, да седи вместо мен на всяка среща...

— Но ще си струва ли?

Спомних си вълнението на лицето му, когато ми каза за пътуването, и се усмихнах. После си спомних как усмивката му се скърши, когато отказах да споделя ентузиазма му.

— Да, ще си струва.

ШЕСТ

Обърнах се на една страна, грабнах телефона от нощната масичка и натиснах бутона да спра алармата. Бях смазан от умора. Бях заспал едва преди два часа. Работих до около два и после се опитах да си легна, без да събудя Клоуи, но тя се размърда и преди да се усетя какво става, вече се бе покатерила отгоре ми.

Не че щях да се оплача. Не можех да се оплача, че времето за сън намаля с още час, но сега, когато алармата я събуди, и усетих как ръката ѝ се плъзга по стомаха ми и се увива около пениса ми, трябваше да я спра. Трябваше да ставам за полета. Сам.

Да, съгласи се да дойде във Франция, но искаше да пътува ден след мен. С присъщия си инат успя да ме убеди, че петъкът ѝ трябва, за да си уреди последните си неща. Бих я изчакал, но и мястото ѝ беше купено в последната секунда, имаше само няколко билета, и така или иначе нямаше две места едно до друго и щяхме да пътуваме разделени. Нейният полет не беше директен. Реших да се кача на моя полет и да използвам времето, докато дойде, за да намеря вилата и да огледам района.

— Не мисля, че имаме време — казах тихо, вдишвайки аромата на косата ѝ.

— Не ти вярвам — каза с пресипнал, сънлив глас и стисна възбуждения ми пенис в ръката си. — Малкият приятел тук долу казва, че имаме достатъчно време.

— Колата ще ме вземе след петнайсет минути и благодарение на апетита ти снощи трябва да си взема душ.

— А имаше време, когато ти трябваша две минутки да свършиш. Искаш да ми кажеш, че нямаш две минути?

— Сутрешният секс никога не трае две минути — напомних ѝ.

— Не и когато си сънен, топъл и рошав.

Станах от леглото и влязох в банята, а тя зарови недоволно глава във възглавницата ми. Когато излязох от банята, тя седеше все още

прегърнала възглавницата ми и се опитваше да изглежда, сякаш изобщо не е разстроена, че ще пътуваме отделно.

— Не се цупи — казах и се наведох да я целуна по ъгълчето на устата. — Просто така ще потвърдиш това, което и двамата знаем — че тялото и съзнанието ти не могат да функционират без мен.

Очаквах да завърти очи или да ме удари закачливо, но тя само премигна, загледа се във вратовръзката ми и вдигна ръце да я донагласи, без да има нужда.

— Мога да живея без теб. Но не обичам, когато сме далеч един от друг. Имам чувството, че когато тръгваш, вземаш дома ми със себе си и оставам на улицата.

Мамка му. Оставих сгъваемия куфар за костюми на леглото, сложих длани около лицето ѝ я накарах да ме погледне, да види ефекта, който имаха думите ѝ върху мен. Тя се усмихна и навлажни устните си с език.

— Ще се видим във Франция — прошепнах и я целунах за последен път.

* * *

Щях да загубя цял ден в пътуване и да пристигна чак в събота. Полетът на Клоуи беше само дванайсет часа след мен, но първо трябваше да пътува до Ню Йорк, от там да се прехвърли на полета за Париж и от там на полет за Марсилия и да пристигне чак в понеделник. Щях да имам време да се подготвя за пристигането ѝ, но познавах Макс много добре и знаех, че къщата ще е заредена, претъпкана с храна и напитки и нямаше да има какво да правя. *Като цяло щях да бездействам.*

Настаних се в първа класа, отказах шампанското и пуснах съобщение на Клоуи.

„В самолета съм. Ще се видим от другата страна на океана.“

Тя ми отговори няколко секунди след това.

„Започвам да се замислям за това пътуване. Има разпродажба на обувки в «Дилън» този уикенд.“

Засмях се и реших да не отговарям. Пъхнах телефона в джоба на самото си, затворих очи и докато другите пътници се настаняваха край

мен, започнах да си спомням предишните ни пътувания. Бяхме пътували заедно само три-четири пъти, но никога нищо не се получи по план. Да не би някой да ми бе направил някаква вуду магия да не мога да пътувам с нея. Всяко едно пътуване досега или е било отлагано в последната минута, или е било съвсем извън предварителния план, или сме имали ужасно много спорове и сме се карали, или... сме пътували поотделно.

Стомахът ме сви само като си спомних опита ни да заминем за Деня на благодарността миналата година. Един уикенд ей така, съвсем спонтанно си купихме билети за Сейнт Барт и наехме къща във водата. Трябваше да е много хубаво, но в крайна сметка опитът завърши катастрофално: Клоуи спря да ми говори за първи път откакто се бяхме събрали след онази кошмарна раздяла.

* * *

— Духач мазен, да го начукам на майка ти курвенска.

Вдигнах поглед от документите на бюрото ми и я видях как влиза като хала в офиса ми.

— Лудият пак ли е прерязал каишките и е избягал от лудницата, госпожице Милс?

— Нещо такова. Пападакис иска да пускаме кампанията по-рано.

Подскочих толкова рязко, че столът се обърна и се удари в стената.

— Моля?

— Ще се състои очевидно през януари, а не през март следващата година. Първата стъпка на кампанията за пресата е насрочена за седми януари.

— Това е ужасно кофти време на годината за такова нещо! Всички са още пияни и не са изчистили боклуците от празниците. Никой не купува луксозни апартаменти по това време. Никой не купува никакви апартаменти!

— Точно това казах на Големия Джордж.

— Каза ли му, че е в негов интерес да си седи на задника и да си брои стотачките, и да остави маркетинга на нас?

Тя се засмя и скръсти ръце пред гърдите си.

— Може и да съм казала нещо такова, сериозно. Мисля, че сложих и щипка гангстерски жаргон и терминология.

Седнах и прокарах длани по лицето си. Полетът ни беше сутринта, точно в Деня на благодарността и нямаше никакъв начин да оставим цялата работа.

— И ти му каза, че става?

Усетих как застина. Като вкаменена.

— Какво трябваше да му кажа?

— Че няма да бъдем готови за тогава.

— Но това е лъжа! Можем да сме готови.

Ръцете ми се отпуснаха безжизнено до тялото, гледах я с отворена уста и не вярвах.

— Да, но само ако работим по петнайсет часа и през почивните дни. И всичко това, за да му угодим да си пусне рекламата в най-лайнияното време на годината?

Тя вдигна ръце нагоре, очите ѝ пламнаха:

— Той ни плаща един милион за основна маркетингова стратегия, и отделно десет милиона за медийна кампания. Мислиш ли че петнайсет часа работа на ден за няколко седмици са неоправдани, за да запазим най-големия си клиент?

— Разбира се. Но не забравяй, че той не е единственият ти клиент. Правило номер едно в бизнеса е никога да не показваш пред голямото куче колко малки и незначителни са останалите в сравнение с него.

— Проклетата да съм, ако му кажа, че няма да можем да се справим.

— Понякога не е зле да им се показва, че знаем думата „не“. А вие, Милс, сте малко необиграна в тези неща. И ако си изпитвала съмнения дали можем да го направим, или не, защо не го прехвърли на мен?

Разбира се, на секундата ми се прииска да върна думите си назад. Очите ѝ се бяха разширили, устата ѝ беше отворена, и мамка му, ръцете ѝ бавно се свиха в юмруци. Инстинктивно посегнах надолу да прикрия топките си.

— Сериозно ли ми говориш? Ще ми нарежеш ли пържолата на вечеря, ти егоцентричен маниак?

И след това вече не можех да се спра:

— Само ако ми позволиш да ти слагам парченцата в устата и да ти помогна да ги сдъвчеш.

Лицето ѝ се изопна. Като пред буря. Бях сигурен, че изчислява каква сила да ме удари и как точно да замахне с крак, за да ми нарита задника.

— Няма да заминаваме на Сейт Барт — каза с равен глас.

— Очевидно. Защо според теб съм бесен?

— Е, дори и да бяхме заминали, след този разговор щеше да спиш сам с ръката си и тубичка лубрикант.

— Няма проблем. Тези две ръце предлагат голямо разнообразие. Тя премигна и стисна челюсти.

— Опитваш се да ме ядосаш още повече ли?

— Разбира се, защо не.

Потъмнелите ѝ очи се обърнаха пак към мен, присви ги злокобно. Когато проговори, гласът ѝ трепереше.

— Защо?

— За да почувстваш болката. Защото трябваше да кажеш на Джордж, че такива решения се обсъждат с целия екип и че ще получи отговора ни след почивните дни.

— Откъде знаеш, че не съм казала точно това?

— Защото влезе да ми съобщиш новината. Не се държа, сякаш идваш да ми кажеш предложението му, а директно ми съобщавах решението си.

Тя ме погледна, очите ѝ просветваха като гръмотевици и явно се чудеше какъв отговор да ми даде по-напред. Чаках да видя колко псувни може да нареди една след друга, но тя ме изненада — обърна се и излезе.

* * *

Онази нощ Клоуи не дойде да спи в апартамента ми. Това беше втората вечер, която не прекарахме заедно след презентацията ѝ през юни и дори и не се опитах да легна да спя. Гледах „Луди момчета“ по Netflix и се чудех кой от двамата ни ще се извини пръв.

Проблемът беше, че аз бях прав и го знаех.

Утрото на Деня на благодарността беше снежно и вятърът беше толкова силен, че ме залепи за сградата на компанията, когато тръгнах сам от колата към входа. Никога не ми беше минавало през ума, че ще ме остави за втори пореден път, след като... вече го направи веднъж?

Имах подозрението, че с Клоуи ни свързваше една и съща привързаност, граничеща с мания и обсебеност един за друг. Това нямаше да се промени утре, нито след десет години. Сякаш бяхме качени на един и същи кораб, който се движи с бясна скорост в морето.

И макар и да бях сигурен, че тя мисли същото, не можех да разбера защо избяга от спора, защо обърна гръб. Тя никога не бягаше от конфликтите с мен. Или се бореше с мен, докато ме накара да падна на колене пред нея и да я моля да ми прости, или тя падаше на колене пред мен със съвсем друга цел...

В цялата сграда имаше само няколко служители на „Райън Медия“ — хората, които работеха по сделката с Пападакис. И абсолютно всеки един от тях я изгледа, меко казано, с омраза, когато тя гордо закрачи да си вземе кафе от машината. Понеже я познавах достатъчно добре, знаех, че е спала под бюрото си.

Дори не погледна към мен, докато стоях на вратата на залата за конференции. Но когато тръгна покрай екипа, който работеше заради нея, покрай всеки един от тях, кълна се, можех да чуя мислите ѝ. „Да го духаш. И ти, и ти да го духаш. А ти мазна курво с нацупените джуки, и ти да го духаш. Да, всички да го духате.“

Тя тръгна към офиса си и остави вратата отворена.

„Ела да ме хванеш“, казваше тази отворена врата. „Идвай да се разберем веднъж завинаги.“

Но колкото и да искаха да ѝ теглят една майна, затова че бе провалила плановете на всички за празниците, никой не ѝ каза нищо. Защото точно по този начин се бяха докопали до позициите, които заемаха. Мотото на живота днес — работата преди всичко. Човекът, който си тръгва последен от работа, е герой. Ако работиш през почивните дни, ще идеш в рая.

Един опитен изпълнителен директор щеше да каже на Пападакис, че това, което иска е невъзможно, но въпреки това не можех да не се възхитя на решителността ѝ. Тук не ставаше дума

само за поредното предизвикателство. Ставаше дума за друго — да изстреля кариерата си нагоре. Това беше основата, на която щеше да стъпи след време. Клоуи — това бях аз преди няколко години.

* * *

След като всички си тръгнаха вечерта, аз отидох и тихо почуках на вратата на офиса ѝ.

— Господин Райън? — каза и свали очилата си. Светлинките на града блещукаха зад нея през огромните прозорци. — Дошъл си да ми покажеш как да си отгледам пенис, за да свърша работата си както трябва?

— Клоуи, напълно съм убеден, че ако искаш да се сдобиеш с пенис, можеш да го направиш и със силата на волята си.

Тя се усмихна леко, отблъсна се от бюрото и кръстоса крака.

— Бих си отгледала един, само за да мога да ти кажа да го духаш.

Не можах да сдържа смеха си. Буквално паднах на стола срещу бюрото ѝ.

— Знаех, че ще кажеш точно това.

— Така, преди да кажеш каквото и да е, искам да ти кажа, че знам, че ситуацията е ужасно неприятна за всички. А и... мисля, че беше прав. Сега можеше да сме в Барт на плажа.

Отворих уста да говоря, но тя вдигна ръка да ме спре и продължи:

— Проблемът е, че колкото и добре да осъзнавах, че трябваше да му откажа, не исках да казвам не. Исках да сме готови, защото можем да бъдем готови. И защото трябва да бъдем готови. Нещата са към финалната права и имаме много време. Стори ми се несправедливо да откажа, при положение че реално можем да го направим.

— Така е — съгласих се. — Но това е прецедент — да позволиш на някой да издърпа началото на кампанията за такава ранна дата.

— Знам — каза и разтърка слепоочията си.

— Но всъщност не дойдох да ти натяквам, че си сгрешила. Дойдох да ти кажа, че знам защо го направи. И не мога да те виня.

Тя бавно свали ръцете си и ме огледа недоверчиво.

— На този етап на кариерата ти дори не мога да си представя, че би отказала на Пападакис.

Устата ѝ се отвори и вече виждах как ме засипва с ругатни. Буквално чувах как се въргалият по езика ѝ.

— Не бързай да взривяваш бомбата — казах и вдигнах ръце да я спра, преди да ми е направила нещо. — Не бъди наивна. Искан да кажеш, че знам, че сега строиш основите на кариерата си. Искан да покажеш на света, че ти си Атлас, и онази сфера, която е символизирала небето и цялата вселена, е едно голямо нищо, че можеш да я носиш на раменете си като перце. Проблемът е само, че това ти желание се отрази на целия екип. И то по време на празници. Разбирам защо го направи, и също разбирам защо преживяваш вътрешен конфликт. Знам, че ти е трудно, защото съм минал по същия път — казах тихо. — И е гадно.

Стаята сякаш стана по-тъмна. Слънцето се скри зад хоризонта точно когато свърших изречението си. Изречението ѝ беше неразгадаемо... за всеки друг, за човек, който не бе наблюдавал това лице хиляди пъти, но не и за мен. Знаех, че иска да ме удари, да ме целуне, да ми издере очите и после да ме чука.

— Не се хили, знам какво се опитваш да направиш — каза накрая.

— Какво се опитвам да направя?

— Опитваш се да ми вдъхнеш увереност, да се държиш като зъл кучи син и в същото време да си ми любовник. По дяволите, Бенет!

— Ще ме чукаш в офиса си? — извиках щастливо. — Много си лесна.

Тя стана бързо, мина пред бюрото и веднага ме хвана за вратовръзката.

— По дяволите! — Развърза я, сложи я пред очите ми и я завърза на тила ми. — Престани да виждаш всичко в мен, не искам да знаеш всяка мисъл, която минава през ума ми — изсъска в ухото ми.

— Никога! Не съм си го и помислил. — Затворих очи зад копринената материя на вратовръзката и се оставих на останалите си сетива. Вдишах деликатния цитрусов аромат на парфюма ѝ, вдигнах ръце да погала копринената ѝ кожа, бавно прокарах ръце по тялото ѝ, обърнах я и я притеглих с гръб към гърдите ми.

— Така по-добре ли е?

Звукът, който издаде, не беше добър знак. Беше истински ядосана, побесняла.

— Бенет — каза тихо и се облегна на гърдите ми. — Подлудявах ме.

Стиснах я за бедрата, придърпах я към себе си, за да усети твърдия ми penis до дупето си.

— Някои неща никога не се променят.

* * *

Премигнах бавно и се опитах да разбера какво ме пита стюардесата.

— Съжалявам, не ви чух — казах.

— Искате ли напитка с храната си.

— Да — казах и се опитах да накарам мозъка ми да спре да прожектира кадри от онази вечер, когато чуках Клоуи на бюрото ѝ. — Едно уиски „Грей Гууз“ и чаша с лед.

— А за обяд? Имаме филе миньон и плато сирене с маслини.

Поръчах си сирене с маслини и се загледах през прозореца. Нямах представа къде сме, знаех само че съм на трийсет хиляди мили над земята, но имах усещането, че се връщам назад във времето. Не бях ходил във Франция, откакто се върнах в Щатите и се запознах с Клоуи лице в лице. За хиляден път онзи Бенет ми се стори толкова различен от това, което бях сега.

Денят на благодарността беше ден на разкриване на нови истини. Предимно за мен самия. Защото аз също, без дори да се допитам до Клоуи, бих приел условията на Джордж. Нямаше дори да се замисля. С Клоуи си приличахме толкова много, че чак се плаших. Спомних си съвета на майка ми и се усмихнах.

„Намери жена като теб, жена, която да не ти отстъпва по нищо. Не си позволявай да се влюбиш в някоя, която ще постави интересите и капризите си преди теб. Обикни онази жена, която може да живее смело и безкомпромисно като теб. Намери жената, която ще те накара да искаш да бъдеш по-добър човек.“

Е, намерих я. Сега само трябваше да чакам да дойде, за да ѝ го кажа.

* * *

Пътечката към вилата на Макс бе обсипана с малки гладки камъчета. Бяха кафяви, еднакви по размер и определено специално подбрани, за да се вържат с дизайна на градината. Макс беше направил място, на което да се забавляваш и да се отпуснеш, а не да ходиш на пръсти като в музей. Ето защо веднага ми хареса.

От двете страни на пътеката имаше саксии с цветя с ярки красиви цветове. Навсякъде имаше дървета, а малко по-навътре — беседка, скрита между зелени лози. Честно, никога не бях виждал по-красива къща. Беше боядисана в меко червено, като засъхнала червена глина. Ефектът беше умопомрачителен. Пред високите прозорци имаше бели кепенци, а около вратите и на двата етажа бяха сложени много саксии. Ухаеше на океан и цветя. Около тясната двойна входна врата се увиваше красиво цъфнало растение и цветовете му падаха тежко над входа. Най-горното стъпало бе пукнато, но беше изметено и чисто. Избеленият от слънцето цимент пред вратата бе покрит със семпло зелено килимче.

Обърнах се и огледах двора. В най-далечния ъгъл под няколко смокинови дървета видях дълга маса, покрита с разкошна оранжева покривка, а върху масата в стройна редица бяха наредени сини бутилки с различни размери и форми. На масата бяха подредени и чисти, бели чинии — просто чакаха партито да започне. Морава се простираше чак до вратата, пред която стоях, и зеленото отстъпваше само да направи място на няколко големи храста с изумителни цветове в пурпурно, жълто и розово.

Извадих ключа от джоба си и влязох в къщата.

Отвън ми се стори голяма, но когато влязох... сякаш чрез някаква оптична илюзия се разду още повече и стана необятна.

За бога, Макс, не е ли малко... прекалено?

Знаех, че къщата му е голяма, но не знаех, че има толкова много стаи! Само от входната врата можех да видя още поне дузина врати и със сигурност на втория етаж имаше още.

Спрях в антрето и се загледах в огромната урна, в сравнение с която най-красивата ваза на майка ми приличаше на ваза за кукленска кухня. Небесносиният блясък беше същият и по извитите ѝ форми се спускаха идентични златисти линии. Спомних си подаръка, който Макс донесе на майка ми за Коледа. Беше дошъл у нас за празниците през първата година, когато се премести в Америка. Тогава изобщо не разбрах колко личен е бил този подарък и какво е означавал за Макс, но сега, след като се огледах, навсякъде видях творбите на същия художник. Чиниите над камината, ръчно изработените чайници, комплектът еднакви чаши, наредени върху ръчно изработената табличка — всичко беше на един и същи майстор.

Усмихнах се и докоснах голямата урна. Клоуи щеше да си загуби ума, като я види. Беше виждала вазата на майка ми и макар че харесваше много от вещите в къщата на родителите ми, малката урна беше най-любимата вещ на Клоуи. Изведнъж ме заля чувството, че това е съдба, че ни е било писано да дойдем тук.

След вечерята в чест на рождения ден на Клоуи в къщата на родителите ми, тя се позадържва в хола и започна да разглежда колекцията произведения на изкуството, но вместо да се втурне както всички останали към вазите от Тифани или изящната дърворезба върху дървените купи, тя тръгна право към ъгъла.

— Никога преди не съм виждала този цвят — каза с такова изумление, като застанала пред чудо, като поразена. — Не мислех, че този цвят съществува извън въображението.

Майка ми се приближи до нея и извади малката ваза от рафта. Под меката светлина на полилея цветът сякаш намигаше, променяше се дори когато Клоуи я държеше съвсем неподвижна в ръката си. Никога преди не ми бе правило впечатление колко красива е тази ваза.

— Една от любимите ми е — каза майка ми и се усмихна. — Никъде не съм виждала този цвят, може би не съществува никъде на света.

Но не е била права, защото, когато направих крачка встрани от урната и тръгнах към камината, океанът там... Това беше същият цвят. Небето беше чисто, слънцето високо в небето. Едва тогава осъзнах, че онова синьо е същото синьо като цвета на вазата. Като сърцето на сапфир. Само художник, който живее тук, би могъл да пресъздаде този цвят.

На полицата бяха наредени малки фигурки на хора от Прованс в техните традиционни носии. И всяка една бе направена от същия художник, който бе изработил вазата на майка ми и гигантската урна и цялата красота в къщата на Макс. Той... или тя вероятно живееше някъде из областта и се надявах Клоуи да може да види и други произведения. Съвпадението, цялото това съвършенство... просто ми се стори сюрреалистично.

Ръчно рисуваната в сини и зелени цветове голяма чиния над камината улавяше слънчевите лъчи и пренасочваше омекотената светлина към стената, където цветовете се отразяваха меки и слънчеви и образуваха синьо-зелено петно. Вятърът леко поклащаше дърветата в двора, слънцето намигаше през сенките и за миг, докато гледах тази чиния, имах усещането, че виждам самото море... как се поклаща и диша с вятъра.

Всичко това в комбинация със снежнобялата, но иначе доста семпла мебелировка в стаята, изведнъж ме успокои. Думи като „Райън Медия“, Пападакис, постоянното звънене на телефона ми... всичко това беше на милион мили от мен.

За нещастие Клоуи също беше на милион мили от мен. И сякаш чула мислите ми, докато си седи в самолета над Атлантическия... телефонът ми започна да вибрира и специалният рингтон, който имах за съобщения от нея, изпълни къщата. Извадих телефона и прочетох:

„Стачка на летището в Ню Йорк. Всички полети са отменени. Не мога да мръдна“.

СЕДЕМ

— Какво искате да кажете? Как така не можем да излетим? — попитах и дори не искам да си представям изражението, с което съм гледала жената от другата страна на гишето. Беше на моите години, с лунички, с коса с цвят на ягода, завързана на конска опашка. Изглеждаше, сякаш едва се въздържа да не удуши всеки един от пътниците на международния терминал, като започне от мен.

— За нещастие, току-що бяхме уведомени за стачка на профсъюза на механиците — каза с равен тон. — Всички полети на аеролиния „Прованс“ са отменени. Ужасно съжаляваме за неудобството.

Е, не звучеше като да съжалява. Продължих да я гледам и да мигам.

— Извинете, бихте ли... Какво?

Тя веднага сложи усмихнатото си за такива случаи лице и каза:

— Всички полети са отменени заради стачка.

Погледнах към таблото с полетите на „Прованс“. Срещу всеки един полет пишеше — ОТМЕНЕН.

— Искате да кажете, че не мога да мръдна от това летище? Защо никой в Чикаго не ми каза?

— С най-голямо удоволствие ще ви помогнем да се настаните в хотел.

— Не, не, това е невъзможно. Моля, проверете отново.

— Госпожо, както вече ви казах, няма нито един полет на „Прованс“. Няма полети за Франция, няма и полети за обратно. Проверете другите аеролинии, може би те ще да могат да ви помогнат. Нищо повече не мога да направя.

Изпъшках раздражено и опрях чело на плота на гишето. Бенет ме чакаше, седеше някъде под слънчевите лъчи и вероятно работеше на лаптопа... с тези негови невъзможни амбиции. Задник! Загубеняк! *Господи, как ме възбужда този мъж.*

— Не, това не се случва — казах, повдигнах глава и я погледнах толкова умоляващо, чак се учудих, че мога да постигна толкова изражение за състоянието, в което бях.

— Най-красивото копеле на света ме чака във Франция. Не мога да си позволя да проваля това!

— Разбирам — каза и се покашля деликатно, след което започна да подрежда някакви листи пред себе си. Бях тотално обречена.

— Колко време? — попитах.

— Няма начин да знаем отсега. Разбира се, всички ще направят необходимото да разрешат проблема възможно най-бързо. Може би ден, може би повече.

Е, няма що, това много ми помогна. С драматична въздишка и няколко тихички псувни се отдалечих към ъгъла да се обадя на асистентката ми. И да пусна съобщение на Бенет. О, новината никак нямаше да се приеме добре.

* * *

Телефонът звънна след секунда. Промушвах се през тълпите пътници, които не можеха да излетят и сега се подготвяха за дълго чакане, като заемаха всяко възможно местенце, което ставаше за седене или спане в терминала на аеролинии „Прованс“. Спрях пред тоалетните, където не беше чак толкова шумно.

— Здравсти.

— Какво, по дяволите, искаш да ми кажеш? Как така не можеш да излетиш? — изкрещя той.

Гласът му проби тъпанчето ми, наложи се да отдалеча телефона от ухото си. Поех дълбок въздух, за да се успокоя малко.

— Искам да кажа точно това, което вече ти казах. Не можем да излетим. Няма нито един полет на „Прованс“. Няколко души в офиса проверяват „Делта“ и останалите аеролинии, но съм убедена, че това са направили и всички останали хора, които чакат тук на летището.

— НЕ, това е недопустимо — изрева той. — Знаят ли коя си? Дай ми да говоря с някой.

Засмях се.

— Никой дори не иска да знае коя съм, на никой не му пука нито коя съм аз, нито кой си ти.

Той не каза нищо. Мълчанието му продължи толкова дълго, че чак проверих дали връзката не е прекъснала. Не беше. И тогава чух вятъра в слушалката и песента на птиците. Стори ми се толкова близо и толкова невъзможно далеч. Когато най-сетне проговори, гласът му бе стабилен, категоричен, натъртваше на всяка сричка.

— Кажи на онези задници да ти качат задника на някакъв самолет.

— Няма нито едно свободно място никъде. Билетите за всеки самолет са продадени. Какво, по дяволите, искаш да направя? Да спра някой кораб на стоп? Да използвам летекод като в Хари Потър? Успокой се, ще пристигна възможно най-бързо.

Той изръмжа недоволено, но веднага усетих момента, в който Бенет осъзна, че в този случай не може да спори и че не може с чар да промени обстоятелствата.

— Кога?

— Не знам, бейби. Утре... може би? Или вдругиден? Скоро, обещавам.

Той въздъхна пораженчески.

— И какво правим сега? — Чух как отвори и затвори някаква врата, в стаята се носеше тиха, нежна музика.

— Ще чакаме — въздъхнах. — Ще си взема стая в хотел и може да свърша малко работа. Може да отида да видя тези апартаменти, докато съм тук. Обещавам ти, ще съм там с първия възможен полет. Дори ако се налага да убия някой и друг бизнесмен с тока на обувката си. Но ще съм на първия излетял от тук самолет.

— Гледай наистина да го направиш — каза.

Звучеше повече като закана. Поклатих глава и побързах да сменя темата.

— Кажи ми за къщата. Толкова ли е хубава както си я представям.

— Изобщо не можеш дори да си я представиш. По-хубава е, отколкото дори аз очаквах. Твоето присъствие би я направила още по-прелестна, но честно, Макс направо се е престарал.

— Опитай се да се отпуснеш, да се порадваш на слънцето. Поплувай, чети някой любовен роман. Ходи бос.

— Да ходя бос? Това е необичайна молба дори за теб.

— Давай, подигравай ми се.

— Винаги на вашите услуги, госпожице.

— Мамка му, харесва ми, когато си такъв — усмихнах се. —

Много си секси, когато изпълняваш заповеди.

Той се усмихна нежно.

— О, Клоуи, и да не забравя нещо.

— Какво?

— Надявам се да не си взела никакви бикини. Няма да са ти нужни.

* * *

Прекарах следобед на летището и се молах за чудо или за полет до Франция. Никой не отговори на молбите ми. Отне ми часове да си намеря багажа, така че когато прекрачих вратата на хотелската стая, бях на ръба на припадъка. А с часовата разлика беше или много късно, или прекалено рано да се обаждам на Бенет, затова реших да му пратя кратко съобщение, докато си взема вана и си поръчам бутилка вино и нещо с шоколад.

Точно сложих чашата с вино и чийзкейка на ръба на ваната и се излегнах във водата, когато телефонът ми звънна. Заопипвах с ръка по пода на банята да го намеря и когато видях снимката на Бенет на екрана, цялата засиях.

— Мислех, че спиш — казах.

— Леглото е прекалено голямо.

Сънливият му глас ме накара да се усмихна още по-широко. Това беше онзи Бенет, който би се мушнал посред нощ в леглото до мен, би увил топлите си ръце и крака около тялото ми и би нашепвал толкова красиви думи с устни, опрени върху кожата ми. Винаги е умеел да го прави много по-добре от мен.

— Какво правиш? — попита.

— Правя си вана с много мехурчета — казах и се усмихнах, щом чух страдалческия му глас от другата страна на линията.

— Не е честно.

— А ти?

- Преглеждам някои документи.
- Намери ли бележката ми?
- Бележка?
- Оставих ти бележка.
- Така ли?
- Аха. Провери в чантата на лаптопа си.

Чух как става, как кожата на стола, върху който очевидно седеше, пропука нежно, после как босите му крака зашляпаха из стаята и накрая смеха му.

— Клоуи, някой е пуснал в чантата ми бележка за откуп. Не съм виждал по-криви букви, честно, като изрезки от вестник са.

— Много смешно.

— Три заключения за днес: не успях да свърша всичко по списъка за деня, салатата, която ми направи за обед, беше страхотна, и най-важното: обичам те — прочете, после замълча, за да прочете за себе си останалата част в бележката ми. Когато свърши, въздъхна тежко. — Аз... мамка му... ще се побъркам... защото те няма.

Затворих очи и казах:

— Имам чувството, че това е конспирация на цялата вселена срещу нас.

— Предполагам знаеш, че много ми се иска да ти кажа, че това не би се случило, ако беше тръгнала с мен и ако не беше такъв инат. — Отворих уста да протестирам, но той не ми даде възможност. — Но именно мотивацията и решителността ти са качествата, които най-много ценя в теб. Ти никога няма да си седнеш на задника, винаги си като пружина. Не се примиряваш с нищо. Никога не би очаквала някой друг да свърши нещо, което ти самата не би свършила. И ако това не беше така, нямаше да си жената, в която да се влюбя. Така бих постъпил и аз. Както винаги. И понякога се плаша, когато се замислям колко много си приличаме.

Седнах в бързо охлаждащата се вода и свих колене към гърдите си.

— Благодаря ти, Бенет. Това означава много за мен.

— Казах го съвсем сериозно, знаеш това, нали. А когато си довлечеш сладкия секси задник тук, ще можеш да ми покажеш колко означават думите ми за теб. Разбрано?

— Разбрано.

* * *

Не стигнах до Франция и на другия ден. Не стигнах и на по-другия. На третия ден започнах да премислям и да се чудя защо пътуването на стоп с кораб или лодка ми се бе сторило лоша идея.

През тези три дни се обадох на Бенет повече пъти отколкото за цялата ни връзка, дори и като включим служебните ни разговори като негова асистентка. Но не беше достатъчно. Нищо не можеше да запълни огромната празнина, която се бе отворила завинаги в гърдите ми. Опитвах се да уплътня времето с какво ли не, но започвах да изпитвам носталгия по дома. Не знам кога точно се случи, но очевидно в някой незабелязан за мен момент Бенет се бе превърнал в мой дом. Във всичко мое. И когато го осъзнах, едва не превъртах от страх.

Стигнах до това прозрение, докато се разхождах из Ню Йорк сама. Асистентката ми се обади и ми каза, че е успяла да ми намери билет за „Еър Франс“ за късно същата вечер. И първата ми мисъл беше за Бенет и нямах търпение да му кажа, че пристигам. Хукнах като луда към хотелската си стая, но после изведнъж спрях. Краката ме боляха и гърдите ми горяха.

Кога се случи? Кога Бенет се превърна в моето... всичко? И се питах дали е възможно да изпитва същото, дали и аз бях за него... неговото всичко.

Опаковах багажа за броени минути. Мятах дрехите в куфара, събирах нахвърлените по пода и из стаята вещи и мислех колко много се бе променил Бенет през последната година. Спомнях си тихите моменти вечер, когато ме гледаше, сякаш съм единствената жена на планетата. Исках да съм с него. Винаги. И не само в един апартамент, не само в едно легло, а завинаги.

Завинаги.

И точно тогава ме осени тази безумна, луда идея, толкова откачена, че започнах да се смея с глас сама в стаята. Никога не съм била жена, която да седне на стола и да чака нещата да се случат. Винаги съм ги карала да се случват.

Бенет Райън нямаше никаква идея откъде се задава големият удар.

ОСЕМ

Колкото и невъзможно да звучи, бях отегчен до смърт. И това в тази красива, огромна вила във Франция. Не се налагаше да чистя, нито една дейност в къщата не изискваше човешки усилия, връзката ми със сървъра на „Райън Медия“ беше толкова бавна, че не можех да свърша никаква работа и най-странното от всичко беше, че имах чувството, че е грешно... че има неща, които не бива да правя без нея, че трябва да я изчакам, преди да се насладя истински на това райско кътче.

Някак ми се струваше нередно да се гмурна в безобразно големия басейн, който навяваше чувство за безкрайност, докато тя не можеше да мръдне от Ню Йорк. Не исках да се разхождам из лозята и градините, защото ми се струваше, че е редно да открием тези неща заедно. Икономката на Макс беше извадила за нас бутилки хубави вина, но със сигурност само някой пълен задник би седнал да им се наслади сам.

Клоуи имаше право да се радва на това място точно колкото мен. Влизах в спалнята само да спя и преди тя да пристигне дори не исках да мисля за възможностите, които предлагаше голямото легло. Заедно щяхме да изберем къде ще прекарваме нощите. Разбира се, ако ѝ кажех тези неща, тя щеше да ми се смее и да заключи, че драматизирам.

И ето затова исках да е тук. Нещо много голямо, значимо се бе случило онзи ден, когато използвах сигнала за спешни случаи. И това чувство на неотложност не си бе отишло и вероятно нямаше да си отиде, докато не дойде тук и не седне да чуе това, което исках да ѝ кажа.

Разхождах се из градините, гледах океана в далечината, проверих си телефона и прочетох последното ѝ съобщение за хиляден път:

„Изглежда «Еър Франс» имат едно свободно място.“

Беше го изпратила преди три часа. Макар че звучеше доста обещаващо, предишните ѝ три съобщения бяха кажи-речи същите и всеки път се оказваше фалшива тревога. Очевидно за всеки полет ѝ

бяха отказвали или просто не е имало свободно място. Дори и да бе излетяла преди три часа, нямаше да е тук до утре сутринта. В най-добрия случай.

С крайчето на окоето си забелязах една дребничка фигурка да излиза от къщата и да оставя плато с храна на масата до басейна. Погледнах часовника на телефона си. Бях успял да убия няколко часа и най-сетне бе дошло време за обяд. Макс ни беше изпратил и готвачката си. Казваше се Доминик и беше петдесет и няколко годишна. Печеше хляб всяка сутрин и до този момент ми бе готвила най-разнообразни неща — различни видове риба, зеленчуци, и смокини за обяд. Десертите бяха ръчно точени макарони, или малки курабийки с конфитюр. Ако Клоуи не пристигнеше скоро, щеше да се наложи Доминик да ме въргаля до вратата, за да посрещна приятелката си.

До таблата ми имаше чаша вино, и когато погледнах Доминик, тя стоеше на прага, посочи виното и каза:

— Изпий го. Ще откачиш от скука и самота.

Да, самотен бях, да, мамка му. И отегчен. Една чаша вино нямаше да ми навреди. Не празнувах, а се опитвах да оцелея, нали?

Благодарих на Доминик за обяда и седнах на масата, като се опитах да не обръщам внимание на нежния бриз, на топлото време, на перфектната температура, на звука на океана на по-малко от миля от къщата, на усещането за топлина под босите ми ходила. Не исках да се отпусна и да се наслажда на нито едно от тези неща, преди да дойде тя.

Бенет, ставаш жалък.

Рибата беше превъзходна, както винаги. Салатата с малки лукчета и парченца сирене беше наситена с толкова много аромати, че преди да се усетя, бях изпил чашата с виното, а Доминик вече ми сипваше втора.

— Достатъчно, не ми се пие повече.

Тя ми намигна:

— Тогава не го пий.

Добре, няма да го пия.

* * *

След една бутилка вино започнах да се чудя защо все още не съм си купил вила във Франция. Все пак бях живял тук. Спомените ми от онова време бяха сладко-горчиви — далеч от приятели и семейство, изтощителен работен график. Живях тук във време, когато можех да осъзная значимостта на събитията много след като се бяха случили. Бях млад, едва започвах живота си, едва започвах всичко, наистина. Слава богу, че с Клоуи се срещнахме, когато животът все още бе пред нас.

По дяволите, ако Макс е успял да намери такова прекрасно място, значи и аз можех да намеря някое, може би дори по-хубаво. От виното ръцете и краката ми омекнаха, усещах ги топли. В главата ми се блъскаха объркани мисли без всякаква логика. Какво ли щеше да се случи, ако с Клоуи се бяхме срещнали, когато бяхме на по двайсет и две-три? Щяхме да съборим до основи това място и вероятно връзката ни нямаше да издържи повече от седмица. Не е ли странно как всичко в живота трябва да се случи, когато съдбата реши да се случи, как срещаш подходящия човек точно в най-благоприятното време, нито по-рано, нито по-късно.

Започнах да си играя с телефона си и след малко ѝ изпратих съобщение.

„Щастлив съм, че се срещнахме тогава, когато трябваше да се срещнем. Макар че си такъв трън в гащите, ти си най-хубавото нещо в живота ми.“

Гледах напрегнато телефона, чаках отговор, но такъв не дойде. Да не би батерията ѝ да е паднала? Или е заспала в хотела? Или ако е в самолета? Дали може да пуска съобщения от там? Започнах да смятам наум. Беше шест... не, седем часа назад...? Не, не можех да изчисля, прекалено беше сложно.

Усмяхнах се на Доминик и тя ми наля още една чаша вино. Пуснах ново съобщение:

„Няма да изпия цялото вино, но това, което пия в момента е страхотно. Ще ти запазя малко от него. Обещавам.“

Станах и се препънах... в нещо. Погледнах към тревата и се зачудих да не би да съм стъпил върху някое малко животно.

Реших да не се замислям повече и тръгнах из градината. Протегнах ръце и въздъхнах щастливо. За първи път откакто бях чукал Клоуи, което беше преди около няколко ледени епохи, се чувствах

спокоен и отпуснат. С пълен стомах и малко вино във вените, изведнъж осъзнах, че нямам достатъчно време да планирам посрещането ѝ. Първо трябваше да свършим някои неща, да планираме някои неща.

Дали да я заведа в градината, да я сложа да легне на тревата до мен и да я накарам да слуша това, което имах да ѝ казвам? Или да изчакам подходящ момент по време на вечеря и да отида, да я хвана за ръката, за да я накарам да стане, за да е по-близо до мен? Знаех какво искам да ѝ кажа, бях премислял думите си милион пъти в самолета, но не знаех кога да ги кажа.

Или най-добре да я оставя да се аклиматизира за няколко дни и тогава да пусна чука върху главата ѝ.

Затворих очи и погледнах към небето. Позволих си да му се порадвам за няколко секунди. Времето беше великолепно. Последния път, когато успях да се порадвам на слънцето с Клоуи, беше на барбекюто в Хенри седмица преди това, но не беше топло. След един ден слънце и вятър, се прибрахме у дома и правихме най-мързеливия и тих секс в историята на връзката ни.

Отворих очи и веднага сложих длан върху тях, за да ги предпазя от ослепителното слънце и изпсувах.

Доминик се появи отнякъде и започна да маха към вратата.

— Разходи се — каза и ме подкани да отида. — Пиян си.

Засмях се. О, да, бях леко подпийнал. Не знам кога успя да ми налее цялата бутилка вино.

— Пиян съм, защото ми наля цялата бутилка! — Мисля, че казах нещо такова.

Тя се усмихна и повдигна брадичка.

— Иди да купиш цветя. Питай за Матилда.

* * *

Идеята беше добра. Да намеря цветя. О, и да питам за Матилда. Наведох се да завържа обувката си, излязох от градината и поех към града. Доминик беше луда жена. Да ме напие и после да ме прати по задачи из града, само и само да не седя да се жалвам и да мрънкам из къщата. С Клоуи щяха да си допаднат идеално.

На половин миля от къщата видях малък цветарски магазин. Цветя извираха от всеки ъгъл. От вази, кошници, кутии. Над вратата имаше малка овална табелка, на която пишеше

МАТИЛДА.

Бинго.

Отворих вратата и звънчето над нея звънна. Една млада блондинка излезе от склада и ме посрещна в основното помещение на магазина. Поздрави ме на френски, огледа ме от главата до петите. Очевидно ѝ харесваше това, което вижда.

— Американец сте, нали?

— Oui, mais je parle français.

— А аз говоря английски — тежкият ѝ акцент се усещаше на всяка дума. — И понеже магазинът е мой, искам да си упражня английския. — Повдигна вежди с голяма доза флирт, сякаш да ме предизвика. Беше красива, няма спор, но усмивката ѝ беше прекалено палава и очите ѝ открито флиртуваха, затова ме накараха да се почувствам само неудобно.

И едва сега започнах да загревам. Доминик усещаше, че съм отегчен и самотен, но вероятно изобщо не знаеше, че очаквам Клоуи. Напи ме и после ме прати при красивата руса дама на няма и миля от къщата.

О, боже!

Матилда се приближи до мен и започна да пренарежда цветята в една висока тънка ваза.

— Доминик каза, че сте отседнал в къщата на господин Стела.

— Познавате Макс?

— Да, познавам Макс — смехът ѝ беше дрезгав и тих.

— О! Искате да кажете, че... го... познавате... като познавате отблизо? — казах с ококорени очи.

— Това не ме прави уникална, нали — каза и пак се засмя. После откъсна очи от цветята и попита: — За цветя ли сте тук, или Доминик ви е пратила за нещо друго?

— Приятелката ми идва утре. Имаше проблем с полетите, стачка, и най-сетне успя да намери полет и пристига. — Никога не се бе случвало да кажа такова дълго и объркано изречение пред непозната жена.

— Значи искате цветя — каза и се огледа из магазина. — Тази жена има голям късмет. Вие сте много красив мъж. — Очите ѝ се плъзнаха по тялото ми. — Дано изтрезнеете, докато дойде.

Намръщих се, изправих рамене и промърморих:

— Не съм чак толкова пиан.

— Така ли? — Очите ѝ грейнаха весело. Усмихна се и започна да подбира цветя от най-различен асортимент. — Чаровник сте, приятелю на Макс. Виното просто ви помага да се отпуснете. Обзалагам се, че ризата ви обикновено е закопчана догоре и се сърдите на хората, които вървят по-бавно от вас и ви пречат.

Не, не ми хареса как точно ме описа.

— Приемам работните си задължения много сериозно, но не съм такъв през цялото време.

Тя пак се усмихна и завърза букета с канап. После ми го подаде, намигна ми и каза:

— Тук не сте на работа. Не си закопчавайте ризата и не изтрезнявайте, докато приятелката ви дойде. В онази къща има девет легла.

* * *

Входната врата беше отворена. Да не би Доминик да си е тръгнала и да не я е затворила след себе си. Сковах се от паника. Ами ако нещо лошо се е случило, докато съм бил в града. Ами ако някой е влязъл и обрал къщата? Противно на съвета на Матилда, изтрезнях на секундата. Но нищо не беше пипнато, никой не беше влизал, всичко си беше точно както си го оставих. Като не броим отворената врата и нахлуващия през нея вятър.

Но... аз не бях излязъл оттук. Бях тръгнал направо от градината и не се бях връщал в къщата. Чух шум от течаща вода някъде от дъното на коридора и извиках:

— Доминик, благодаря за усилието, но компанията ми пристига утре.

Тази жена трябваше да разбере на секундата, че имам любима жена, преди да започне да води жени в къщата. Това ли е правила за Макс? Боже, този мъж грам не се е променил.

Когато приближих към най-близката спалня, разбрах, че течащата вода не е от кухнята, а е душ. И точно до вратата имаше куфари.

Куфарите на Клоуи.

* * *

Можеше да вляза и да си помисля, че е някой крадец и да й изкарам акъла. Как може да е толкова глупава да остави входната врата отворена и да влезе да се къпе! Челюстите ми изпукаха, ръцете ми се свиха в юмруци само като си представих какво можеше да стане, ако някой друг бе влязъл да се разхожда из къщата. И както не бях тук...

Мамка му. Не бях я виждал от дни и вече исках да я удуша. И после да я целувам до посиняване. Усетих как усмивката ми плъзва по лицето. Това бяхме ние. Поредната позната до болка битка между любовта и гнева, желанието и изтощението от спорове и кавги. Винаги натискаше всичките ми бутони да ме взриви и после намираше нови, за съществуването на които изобщо не подозирах, за да взриви и тях.

Пееше си тихичко и гласът ѝ бавно изпълваше спалнята, която си заплюх първата вечер. Когато се приближих към вратата, видях дългата ѝ мокра лъскава коса по голия гръб. После се наведе напред да обръсне краката си. Да, бях посрещнат от перфектния ѝ задник. И продължаваше да си пее.

Исках да се кача при нея, да взема самобръсначката от ръката ѝ и да довърша вместо нея и после да целувам гладката ѝ кожа. Инч по инч. Друга част от мен ме буташе напред да се кача при нея и бавно, и внимателно да я чукам отзад.

Но най-много от всичко исках да я гледам. Като воайор. Тя все още не знаеше, че съм там и я гледам, докато си мисли, че е сама, докато си пее тихичко, може би дори докато си мисли за мен... беше като студена чаша вода в убийствено горещ ден. Никога нямаше да се изморя да я гледам. Във всяка поза, във всякаква ситуация, на което и да е място. А гола, мокра, под душа — това беше върхът на черешката за всеки сценарий, който имах в списъка си.

Тя изплакна краката си, изправи се и се обърна леко настрани да изплакне балсама от косата си. И тогава ме видя. Усмивката буквално

експлодира на лицето ѝ, а аз едва не разбих стъклената преграда на душкабината, за да стигна до нея.

— От кога си тук?

Свих рамене и огледах тялото ѝ.

— Успях да се промъкна зад гърба ти, а?

— Искаш да кажеш, че продължаваш да ми се промъкваш зад гърба ми.

Приближих се още малко към нея, скръстих ръце пред гърдите си и се облегнах на стената.

— Кога пристигна? — попитах.

— Преди половин час.

— Мислех, че си се качила на самолета преди три часа. Все пак си направила някоя магия от наръчника на Хари Потър?

Тя се засмя и наведе глава назад под душа да доизплакне косата си и после спря водата.

— Хванах първия полет, за който ти писах. Но после решиш, че ще е по-забавно да ти кажа, че съм го изпуснала, за да те изненадам. — Събра косата си пред рамото и изстиска водата, без да откъсва поглед от мен. Очите ѝ ме гледаха все по-гладно. — Предполагам съм се надявала да се прибереш у дома и да ме намериш под душа и да влезеш с мен под него, а не да седиш отстрани.

— Признавам, че идеята е много добра, защото съм напълно готов да се съблека.

Клоуи отвори подвижната стъклена преграда и застана пред мен.

— Искам тази красива уста върху мен от мига, в който чух, че флиртуваш с цветарката.

— О, моля те... А откъде знаеш за това?

Тя се усмихна.

— Доминик говори много добър английски. Каза, че ѝ е писнало да те гледа как се жалваш по цял ден и те изпратила там, защото си бил много сладък, когато си ядосан. И аз съм напълно съгласна с последното.

— Какво?

— Радвам се, че не реши да доведеш Матилда тук. Щеше да се получи доста неловко.

— Можеше и да се получи нещо фантастично — пошегувах се и я придърпах да я увия в кърпата. Усетих как влагата от гърдите ѝ

попива в дрехите ми.

Тя е тук. Тя е тук. Тя е тук.

Наведох се и прокарах леко устни по нейните.

— Здравей, слънчо.

— Здравей — прошепна и уви ръце около мен. — Бил ли си някога с две жени? — попита и прокара ръце под ризата ми, докато се опитвах да изсуша тялото ѝ. — Не мога да разбера защо едва сега ти задавам този въпрос.

— Липсваше ми.

— И ти ми липсваше. Отговори на въпроса ми.

— Да.

Ръцете ѝ бяха студени, ноктите ѝ се спуснаха по тялото ми и се впиха леко в кожата ми.

— А с повече от две?

Поклатих глава и прокарах нос по брадичката ѝ. Мирише на „у дома“, на моята Клоуи, мек цитрус и нежния божествен аромат на нейната кожа.

— Не спомена ли, че искаш устните ми върху тялото си?

— Предимно между краката — инструктира набързо.

— Да, за това вече се бях досетил. — Наведох се, вдигнах я на ръце и я пренесох на леглото.

Сложих я да седне на ръба на леглото, тя се облегна назад на дланите си, сви краката си нагоре, опря стъпала на ръба на матрака и разтвори крака. После ме погледна и каза:

— Съблечи се.

Мили боже, тази жена щеше да ме убие с тази гледка пред очите ми. Изритах обувките напосоки из спалнята, но докато издърпвах ризата си нагоре през главата и изпънах тялото си, ѝ дадох няколко секунди да си припомни как изглеждам гол. После се усмихнах, почесах се по корема и я попитах:

— Хареса ли си нещо?

— Представления ли ще изнасяме? — попита и ръката ѝ моментално се плъзна по бедрата и между краката ѝ. — И аз мога да правя шоу.

— Ти шегуваш ли се? — опитах се да кажа и с разтреперани ръце отчаяно се опитвах да разкопчея колана и копчетата на джинсите си, не знам как не изпопадаха от рязкото дърпане. Едва не паднах,

докато се мъчех да измъкна крачолите от краката си. Тя спря да се докосва и протегна ръце към мен.

— Върху мен — каза тихо. Очевидно се отказа от устата ми. — Върху мен. Искам да усетя тежестта на тялото ти.

Ето това беше най-хубавото — не се преструвахме един пред друг, не се налагаше да играем роли и двамата искахме да правим секс, преди да се заемем с каквото и да било: да разглеждаме, да ядем, да си разказваме какво е станало тези дни, през които не бяхме заедно.

Кожата ѝ беше хладна, а моята все още гореща от слънцето и ходенето по нагорницето към къщата и от вълнението да я видя така неочаквано. Контрастът беше поразителен. Под мен тя беше само гладка, мека кожа и тихи звуци. Ноктите ѝ се забиха в гърба ми, зъбите ѝ леко ухапаха брадичката ми, после шията, раменете.

— Искам те в мен — прошепна, целувайки ме.

— Все още не.

Макар че издаде силен звук на недоволство, тя ми позволи да я целувам, просто да я целувам. Обожавах устните ѝ под езика ми. Усещах всяка точка, в която телата ни се докосваха: гърдите ѝ до моите, ръцете ѝ на гърба ми, мускулите на бедрата ѝ встрани от тялото ми. Когато прилепи крака около кръста ми, ги усещах като горещ компрес. Сложих ръка под коляното ѝ, притиснах крака ѝ до таза си и плъзнах пениса си по влажната кожа между краката ѝ. Тя раздвижи бедрата си, изви гръбнак като дъга над леглото, и се притисна да усети потъркването ми между краката си, но без да бърза да влизам в нея. Целувките ни започнаха нежно, закачливо, но постепенно ставаха все по-гладни, поглъщащи и разпалени. И после пак забавяхме темпото — бавно, сладно. Тя ми позволи да стисна китките ѝ над главата и да целувам и хапя зърната ѝ почти до болка.

После ме попита какво искам, как ми харесва, или дали искам първо тялото, или устата ѝ. Първият ѝ инстинкт винаги е бил да достави удоволствие на мен.

Тази жена ме изумяваше. Вече започвах да забравям каква беше извън връзката ни. С мен тя можеше да бъде всякаква, да бъде всичко. Смела и изплашена. Рязка и нежна. Дяволски съблазнителна и невинна. Искан да бъда нейното „всичко“ по същия начин, по който тя беше всичко за мен.

— Обичам как се целуваме — промълви.

— Какво искаш да кажеш? — Знаех какво иска да каже. Просто исках да го чуя от нея, исках да видя как устните ѝ казват колко съвършено е всичко между нас.

— Просто ми харесва как целуваме по един и същи начин. Че винаги някак знаеш какво искам и ми го даваш.

— Искам да се ожения — казах много преди да разбера какво правя. — Искам да се ожения за теб. Искам да се омъжиш за мен.

Мамка му!

И цялата ми внимателно подготвена реч излетя през прозореца. Гodeжният пръстен на баба ми беше в кутийка в тоалетката, на светлинни години от мен, и планът ми да коленича и да направя всичко както се прави от нормалните хора просто гръмна. Клоуи застина в ръцете ми.

— Би ли повторил какво каза?

Бях тотално прецакал целия план, но сега вече беше прекалено късно да поправа нещата.

— Знам, че сме заедно само от една година и малко — започнах да говоря много бързо. — Може би е прекалено рано? Да, бих разбрал, ако ми кажеш, че е прекалено рано. Просто не става дума само за начина, по който се целуваме. Не само това е изумителното. Всичко, което правим заедно е изумително, съвършено. И точно затова обичам толкова много... идеята за... нас. Обичам да съм в теб. Обичам да работя с теб. Обичам да те гледам как работиш. Обичам да се карам с теб. Обичам да седя на дивана и да се смея с теб. Когато те няма, Клоуи, аз съм изгубен. Не мога да се сетя за нещо или някой, който да има по-голямо значение за мен. Ти си най-важната. Във всяка секунда от живота ми. За мен ние сме нещо като женени. В съзнанието ми, в сърцето ми, ние сме обвързани. Просто искам да го направим... по официалния начин. Може би звуча като кръгъл идиот? — Погледнах я. Сърцето ми биеше като парен чук в гърлото. — Никога не съм очаквал, че е възможно да изпитам такова нещо.

Тя ме гледаше с широко отворени очи. Устните ѝ се разтвориха, сякаш не можеше да повярва на това, което чува. Станах и хукнах към тоалетката, извадих кутията и се върнах при нея. Когато отворих кутията и ѝ показах пръстена на баба ми с диамант и сапфири, ръката ѝ полетя към устата ѝ, сякаш да задуши вика си.

— Искам да се ожения — казах пак. Мълчанието ѝ започваше да ме безпокои. И мамка му, как прецаках всичко с тези празни, несвързани приказки. — Да се ожения за теб... искам да кажа.

Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя започна да мига бързо, за да ги спре.

— Ти. Си. Непоносим. Задник.

Е, не очаквах това, наистина. Знаех си, че може и да е рано. Но задник? Защо? Наистина?

— Клоуи, едно простичко „Прекалено е рано“ щеше да свърши работа и щях да разбера.

За бога, аз сложих сърцето си...

Тя скочи от леглото и хукна към багажа си и започна да рови трескаво. Накрая извади една малка торбичка от плат. Тръгна към мен. Торбичката висеше от показалеца ѝ закачена за панделка. Застана пред мен и я поклати пред лицето ми. Аз ѝ правя предложение за брак, а тя ми носи сувенир от Ню Йорк? Какво, по дяволите?

— Какво, по дяволите, е това? — попитах.

— Ти си геният, ти кажи.

— Не ми се прави на многознайка, Милс. Това е торба. Доколкото те познавам, си сложила вътре тампоните си.

— Това е пръстен, глупчо. За теб.

Сърцето ми биеше толкова силно, че за секунда се зачудих дали не получавам сърдечен удар.

— Пръстен? За мен?

Тя извади малка кутийка, отвори я. Наистина беше пръстен. От гладка платина с лента от титан по средата на кръгчето.

— Искала си да ми правиш предложение за брак? — попитах, все още напълно объркан. — Жените правят ли такива неща?

Тя ме удари силно по ръката.

— Да, шовинист такъв. Направо ми свали предварително планираното представление. И обра овациите на публиката.

— И това „Да“ ли означава? — попитах все по-озадачен. — Ще се ожениш ли за мен?

— Ти ми кажи първо.

— Реално все още не си ми предложила.

— По дяволите, Бенет. Ти също не си ми предложил.

— Ще се ожениш ли за мен — попитах и се засмях.

— Ще се омъжиш ли за мен?

Изръмжах, взех кутията, пуснах я на пода и метнах Клоуи по гръб.

— Винаги ли ще се държиш по този безобразен начин?

Тя кимна с широко отворени очи и ухапана устна.

Мамка му, за това можем да се разберем и по-късно.

— Хвани пениса ми — казах и целунах шията ѝ. Пръстите ѝ веднага се увиха около мен и дори не се опитах да сдържа стона си. — Вкарай го в теб.

Тя размърда бедрата си. Бях пред входа на влагалището ѝ. Плъзнах се в нея много бавно, макар че всяка клетка в тялото ми крещеше да го направя бързо, грубо, буквално бях обезумял.

Тялото ми трепереше над нейното. Усетих как потъвам в нея. Ръцете ѝ се увиха около врата ми, лицето ѝ бе притиснато към шията ми. Само след две движения, вече не можех да остана бавен. Бях шумен и откачил.

— Дай ми го. Искам да свършиш заради мен — прошепнах, облизвах устните ѝ, вдигнах крака ѝ и влязох по-дълбоко. Очите ми се затвориха и за секунда помислих, че ще експлодирам в нея.

Тя притисна глава към възглавницата, отвори устни и простена, а аз веднага плъзнах език в устата ѝ, да засмуча езика ѝ.

— Така хубаво ли е? — прошепнах и стиснах кожата на таза ѝ. Тя обичаше да е на ръба на удоволствието и болката. Бяхме открили тази тънка линия неотдавна. Тя кимна и започнах да се движа по-бързо, да поемам аромата ѝ с всяко сетиво. Вкусвах шията ѝ, ключицата ѝ. Захапах рамото ѝ.

— Ела тук — каза и ме издърпа към лицето си. — Целуни ме.

И я целунах. Пак, и пак, докато не започна да се гъне под мен и да ме кара да се движа по-бързо и по-бързо. Усетих как коремът ѝ се стяга, как мускулите ѝ се обтягат, как краката ѝ се впиват в кръста ми. И после резките и викове и стонове в ухото ми.

Стиснах челюст и се опитах да задържа оргазма си, исках повече, по-дълго, да я усетя как свършва пак преди дори да си помисля за моето собствено облекчение.

Виковете ѝ ставаха по-силни, изпищя, опита се да се отдръпне, но знаех, че може да свърши още веднъж. Знаех, че кожата ѝ е много

чувствителна сега, но можеше да го направи пак, можеше да поеме още.

— Не се дърпай. Не сме свършили още. Не сме и наполовина на плана. Дай ми още един оргазъм.

Бедрата ѝ се отпуснаха в ръцете ми, пръстите ѝ се заровиха в косата ми и започна да я опъва.

— О! — Не знам дали беше звук или дихание. В този единствен тих шепот можех да открия милион емоции.

Тласнах по-силно и тазът ѝ се повдигна.

— Точно така.

— Свършвам — издиша в ухото ми. — Не мога... не мога... — Бедрата ѝ трепереха, опитваше се да следва темпото ми.

— Не спирай! Мамка му, не спирай.

— Докосни ме там — каза без дъх. Знаех какво иска. Целунах шията ѝ, облизах пръстите си и ги плъзнах отзад. Тя извика силно и свърши пак. Мускулите ѝ се свиваха и вливаха около пениса ми. Поех дълбоко въздух и най-сетне позволих на оргазма да ме помете. Зад затворените си очи виждах искри. Почти не чувах дрезгавите ѝ викове, защото кръвта пулсираше с оглушителна сила в ушите ми.

— Да, да, да, да, да... — не спираше да повтаря. Като в делириум. И след това тялото ѝ се отпусна върху възглавницата.

Имах чувството, че стените все още кънтяха след виковете ни, а на фона на тишината в къщата беше почти страшно. Всичко в мен се тресеше от потребност. За... нея. Беше толкова объркващо.

— Да — прошепна за последен път.

И в този миг започнах да разбирам какво ми казва. Застинах над нея.

— Да?

Краката ѝ все още трепереха до тялото ми, дишането ѝ беше все така накъсано и задъхано. Усмихна ми се ослепително.

— Да, и аз искам да се омъжа.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.